

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

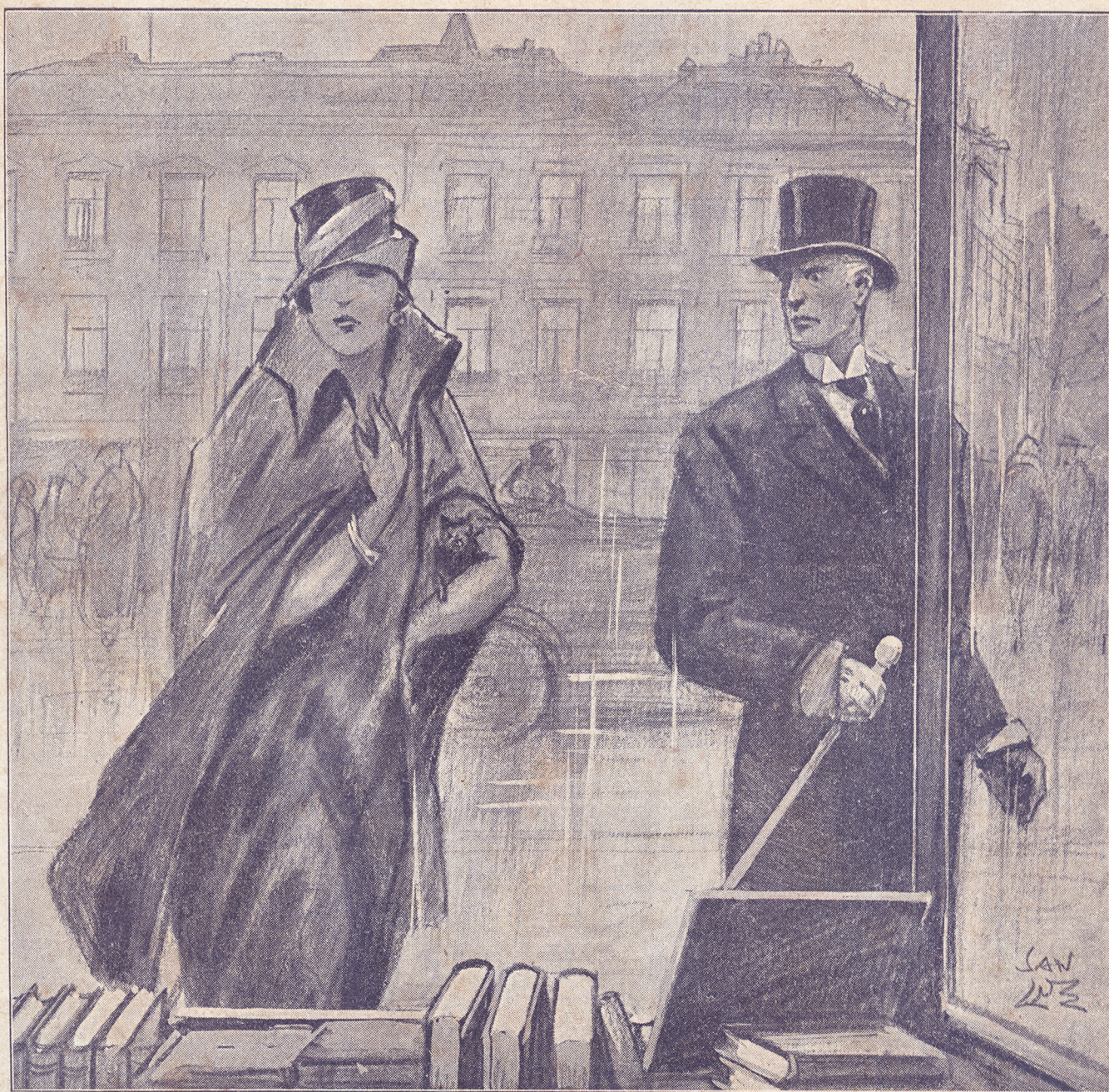
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 732

'T VERDWENEN DOCUMENT

20 Cent

Schielijk wendde Raffles den blik weer naar de uitstalkast.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 27, AMSTERDAM

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

't Verdwenen Document

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET GEHEIME DOCUMENT.

Het Engelsche ministerie van oorlog is een zeer groot gebouw, dicht bij het Koninklijk paleis en het Parlement gelegen.

De voorgevel bevindt zich aan de Charlesstreet, maar wanneer men zich aan een raam aan den zijgevel plaatst, dan geeft het een prachtig gezicht over de Theems en de bocht welke de rivier hier naar het Oosten maakt.

De zijgevel ziet uit op de Parliamentsstreet die dicht aan de Theemskade grenst.

Rechts kan men de Westminsterbridge zien, en even verder het prachtige Parlementsgebouw met zijn honderden gekartelde torens.

Links kan men de Charing Cross-bridge en iets verder nog de Waterloo-bridge ontwaren, maar verder reikt het oog niet, daar hier de scherpe bocht in de rivier het uitzicht op de andere bruggen belemmert.

De andere zijgevel van het Ministerie ziet uit op het Jamespark met zijn prachtige groote vijvers, terwijl men aan gene zijde van dit groote plantsoen het gedenkteeken van koningin Victoria kan zien.

Aan den voorgevel staande heeft men het oog

op de regeeringsgebouwen, die het Ministerie van Buitenlandsche Zaken onder hun dak huisvesten.

De Charlesstreet scheidt dus de beide Ministeries van elkaar.

Op 'n morgen in de maand September bevond zich in het prachtig gemeubileerde kabinet van den Minister van Oorlog een groepje van vijf ministers bijeen, de premier, de Minister van Buitenlandsche Zaken, de Minister van de Schatkist, Lord der Admiraliteit en de Minister van Financiën.

De heeren schenen het over een ernstig onderwerp te hebben.

Hun gezicht stond strak en zij keken allen met groote aandacht naar eenige vellen dicht ineengeschreven papier, die op de tafel van den Minister van Oorlog lagen.

Deze tafel was een buitengewoon groot bureau-ministre van zeer zwaar ebbenhout, rijk van beeldhouwwerk voorzien en met zilveren figuren ingelegd.

Het blad was met bruin laken bekleed.

Een groot vloeiblad, een kristallen inktkoker op een koperen onderstel, een stapel dagbladen in alle moderne talen, een brievenmand en een paar portretten bevonden zich op het tafelblad.

Het zooeven genoemde vel papier lag op het vloeiblad en de herfstzon, die door het venster onbelemmerd naar binnen scheen, maakte een schitterend witte vlek van dit stuk papier in de overigens geheel donker getinte kamer.

De vijf ministers stonden om de schrijftafel heen, die dicht bij het groote raam stond, dat op de Theems uitzag.

De Minister van Oorlog wees op het vel papier en zeide op ernstigen toon:

— Mijne heeren, ik heb u verzocht u naar mijn departement te begeven, opdat ik u inzage zou kunnen geven van dit document, zooals ik het door mijn particulieren secretaris naar mijn dic-tée heb laten neerschrijven.

— Zijn er in het stuk nog veranderingen aangebracht, sedert onze laatste bijeenkomst? vroeg de minister-president, terwijl hij de bladen papier in de hand nam.

— Nog enkele, Sir, maar niet van belang. Ik heb een kruisje geplaatst naast de zinnen, die nog eenigszins zijn gewijzigd. Ik heb u juist verzocht naar mijn departement te komen ten einde u van deze kleine veranderingen op de hoogte te stellen. Het spreekt vanzelf, dat ik er niet aan kon denken, het stuk dit vertrek te doen verlaten.

— Dat begrijp ik, mengde zich nu de Minister van Financiën in het gesprek, terwijl er een lichte glimlach op zijn gevuld baardeloos gelaat verscheen. Dit stuk is van zoo buitengewoon belang dat het niet geraden zou zijn het uit handen te geven.

Nu kwam ook de Lord der Admiraliteit zich in het gesprek mengen.

Hij trok zijn borstelige, gitzwarte wenkbrauwen tezamen en woelde met de krachtige rechterhand door zijn reeds sneeuw wit haar, dat in dikke lokken zijn vierkant hoofd bedekte.

— Als een onzer aanstaande vijanden dit stuk in handen mocht krijgen, bromde hij, dan konden wij evengoed een geheel nieuw plan voor onze troepenconcentratie aan de kust opmaken! Ik behoef u niet te zeggen welk een ontzaglijke arbeid van jaren dat weder zou beteekenen terwijl ik er nog niet eens van spreek, dat onze eventuele tegenstanders groot nut zouden kunnen trekken uit de kennis van onze troepenopstelling ten tijde van gevaar, zooals dit uit dit geheime document blijkt.

— Is dit een klad? vroeg de Minister van Financiën, zich tot den Minister van Oorlog wendende.

— Ja, Sir, antwoordde deze, ik zal 't door mijn particulieren secretaris laten overschrijven, zoodra gij uw goedkeuring aan dezen tekst hecht. Weliswaar zou ik als Minister van Oorlog verantwoord zijn, indien ik er slechts de leden van mijn departement in kende, maar ik achtte het wenschelijker, indien mijn collega's in het kabinet, voor zoover zij direct of indirect bij de landsverdediging betrokken zijn, van het document kennis namen.

— Gij moet het mij niet euvel duiden, mijn waarde collega, zei nu de Minister van Financiën lachend, wanneer ik u verzoek, mij zeer in het kort een overzicht van dit stuk te geven. Het lijkt mij zeer lang toe en ik wil u bekennen, dat ik juist op dit oogenblik op mijn eigen departement wel zeer noode kan gemist worden. Mag ik u dus verzoeken mij met enkele woorden te zeggen, wat het document behelst, want voor het overige verlaat ik mij volkomen op de kunde van mijne collega's van Oorlog en Marine.

— Dat begrijp ik volkomen, hernam de Minister van Oorlog glimlachend. Het is uw taak om het geld voor onze bewapening bijeen te brengen en de onze om haar zoo goed mogelijk te doen zijn. Welnu dan — dit document bevat de reglementen en de geheime instructies, die per verzegelde order onmiddellijk na een eventuele oorlogsverklaring zullen worden ter hand gesteld aan de bevelhebbers van leger en vloot. Deze stukken hebben alle betrekking op de opstelling van onze vloten, de concentratie van onze troepen in de kuststreken. Het bevat tevens een kort overzicht van de instructie aan de chefs der voornaamste spoorwegstations in ons land en aan de kapiteins der groote schepen in de groote en kleine vaart. Is u deze uitlegging voldoende?

— Zij kon niet duidelijker zijn, waarde collega, antwoordde de Minister van Financiën lachend, en ik dank u van harte, dat gij mij met zoo weinig woorden en zoo duidelijk op de hoogte hebt gebracht! Meer verlang ik werkelijk niet te weten.

Terwijl de Minister van Oorlog deze korte uitlegging had gegeven, hadden de andere ministers, die als deskundigen meer op de hoogte van de zaak waren, gezamenlijk de plaatsen nagelezen, die na den laatsten ministerraad gewijzigd waren.

Zij maakten nog enkele korte opmerkingen en verlieten daarna met de noodige plichtplegingen het vertrek.

De Minister van Oorlog had het document opgerold en in de hand genomen toen hij de heeren persoonlijk naar de deur geleidde.

Hij sloot deze zorgvuldig, deed er de grendel

op en keerde naar zijn schrijftafel terug en legde er het geheime document weder op neder.

Hij streek zich eenige malen met de hand over het hooge voorhoofd, wierp een blik op de drukke Theemskade en keerde zich toen om, teneinde zich naar een zeer groote, buitengewoon zware brandkast te begeven, die in een hoek van het vertrek was geplaatst.

De minister haalde een bos sleutels uit zijn zak, stelde het cijfer van het slot en opende de zware deur van de kast.

Daarop nam hij het klad van de schrijftafel en sloot het zorgvuldig in de brandkast weg, terwijl hij in zich zelf mompelde:

— Mijn secretaris zal het wel niet zeer plezierig vinden, maar hij zal toch dit klad nog eens in zijn geheel moeten overschrijven. Ik durf het werk waarlijk niet aan anderen toevertrouwen.

Op dat oogenblik werd er bescheiden op de deur geklopt.

De minister liep er heen en schoof den grendel terug.

Er trad een jonge man van ongeveer dertigjarige leeftijd binnen, met een donker uiterlijk en gitzwart haar, dat in glanzende lokken langs zijn slapen viel.

In zijn gladgeschoren gezicht fonkelden twee donkere, schrandere oogen, geplaatst naast een lichtgebogen neus en overweld door twee fraai geteekende zwarte wenkbrauwen.

Deze jonge man was de particuliere secretaris van Zijne Excellentie den Minister van Oorlog.

— Wel, Mortimer, zoo richtte de minister zich tot den binnentredende, gij komt juist op tijd om een onaangenaam nieuwtje te vernemen.

— Indien Uwe Excellentie het mij spoedig mededeelt, zeide de jonge man, dan zal ik het misschien gemakkelijker kunnen verdragen.

— Ik zal tot mijn spijt genoodzaakt zijn u te vragen het geheime document, betreffende onze troepenconcentratie, nogmaals in zijn geheel over te schrijven.

— Uitstekend, Uwe Excellentie, antwoordde hij, zonder dat een spier op zijn gelaat vertrok, daar hij te zeer diplomaat was om door uiterlijke kenteekenen zijn misnoegen of vreugde aan den dag te leggen.

— Gij kunt mij immers de stellige toezegging doen, dat u bij het overschrijven van dit stuk niemand op de vingers ziet?

— Dat is geheel uitgesloten, Uwe Excellentie.

— Men kan nooit te voorzichtig zijn!

— Uwe Excellentie behoeft zich waarlijk niet ongerust te maken, zeide hij. Ik heb het stuk nog geen enkelen keer uit mijn handen ge-

geven toen ik het voor de eerste maal moest overschrijven van het ontwerp dat Uwe Excellentie had opgemaakt, en ik denk het ook nu niet te doen.

— Gij hebt het toch zeker nooit mee naar huis genomen?

— Ik heb er zelfs niet aan gedacht, Uwe Excellentie. Dat zou onvoorzichtig geweest zijn, want men moet steeds bedacht wezen, dat een of andere sluwe spion de lucht krijgt van geheime, hoogst gewichtige stukken. Neen, ik heb het steeds hier gehouden en overgeschreven aan mijn eigen schrijftafel in het vertrek hiernaast!

— Waart gij steeds alleen!

— Steeds! Ik zond alle klerken weg!

— Dus is er nooit iemand in de kamer gekomen, terwijl gij aan het schrijven waart?

— Niemand, behalve de oude bode, Jozef Norton, die mij wel eens mijn lunch bracht, als het te laat was om naar huis te gaan.

— Hoe lang hebt gij hierover geschreven!

Bijna twee weken, Uwe Excellentie! Gij vergeet zeker niet, dat wij juist op dit oogenblik overstelpt zijn met andere bezigheden, in verband met de voor de deur staande begrootingen.

— Dat weet ik, mijn waarde, ik stel het zeer op prijs, dat je zulk een groot deel van je vrijen tijd hebt geofferd en nog zult offeren aan dit vervelende werkje, dat niettemin toch moet worden gedaan.

De jonge secretaris boog zwijgend bij het vernemen van dezen lof en zijn donkere oogen fonkelden toen hij vroeg:

— Moet ik het klad spoedig voor de tweede maal overschrijven, Excellentie?

— Ik zou er tenminste niet te lang mee wachten, antwoordde de minister. En nogmaals — neem de grootste stilzwijgendheid in acht en spreek met niemand, wie het ook zij, over het bestaan van dit document.

— Uwe Excellentie kan gerust op mij vertrouwen, antwoordde hij. Kan ik het stuk nu meekrijgen?

— Vandaag niet, mijn waarde, maar morgen! Ik wil het vanmiddag aan het oordeel van Zijne Majesteit onderwerpen.

De secretaris boog nogmaals zwijgend en verliet het vertrek door een andere deur, die het kabinet van den minister verbond met zijn eigen werkkamer, zoodat zijn chef hem ieder oogenblik, als hij hem noodig had, kon roepen.

Dit vertrek had twee vensters, die eveneens op de Theems uitzagen en was niet veel kleiner dan het kabinet van den minister.

Voor het raam stond een fraaie notenhouten schrijftafel en in het midden van het vertrek bevond zich een dubbel bureau-ministre, bestemd voor de vier schrijvers.

Een groote loketkast, eenige clubfauteuils en een paar rooktafeltjes en een brandkast voltooiden het meubilair.

Behalve de deur die in verbinding stond met het kabinet van den minister, had de werkkamer van den jongen secretaris nog een deur, die op de groote gang uitkwam, zoodat de klerken en de schrijvers hun werkkamer konden bereiken, zonder dat zij door het vertrek van den minister behoeften te gaan.

Op het oogenblik dat hij het vertrek binnen trad, bevond zich daar niemand.

Het was het uur, waarop de schrijvers gewoon waren in de buurt hun lunch te gaan gebruiken.

Hij begraf zich naar het venster, stak de handen in de zakken en keek, zacht fluitend, naar buiten.

Daarop ging hij voor zijn schrijftafel zitten en begon in gedachten allerlei zonderlinge teekens te maken op het papier dat op het vloeiblad lag.

Hij steunde de kin in de linkerhand en begon opnieuw gedachtenloos voor zich uit door het raam te staren.

Zoo verstreek een half uur.

Toen nam hij met een snelle beweging een vel schrijfpapier uit een eikenhouten standaard, die naast hem stond; greep een pen en begon haastig te schrijven.

Hij las het geschrevene nog eens over, droogde den brief op het vloeiblad dat voor hem lag, vouwde hem op en stak hem in een enveloppe, waarop hij met groote krachtige letters het adres schreef.

Daarop bekeek hij de enveloppe nog eens aandachtig en stak haar in zijn binnenzak.

Op dat oogenblik werd er bescheiden op de deur geklopt.

— Binnen, riep hij, zonder op te zien, terwijl hij onwillekeurig de hand drukte op de plek waar de brief zat.

De deur werd geopend en een van de boden van het Ministerie trad binnen.

Nu wendde de secretaris het hoofd om en keek den man verbaasd aan.

— Wat wilt gij, Harrison? vroeg hij.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik u kom storen, mijnheer, zeide de bode, maar ik wilde u even komen mededeelen, dat Jozef Norton, die hier gewoonlijk bedient, hedenmorgen niet op den gewonen tijd is verschenen. De chef-bode Crampton heeft een boodschap naar zijn huis gestuurd.

— Wat moet dat beteekenen? mompelde de secretaris. Is Norton dan ziek?

— Neen, mijnheer!

— Waarom is hij dan niet gekomen?

— Dat weten wij niet, mijnheer.

— Maar, wat drommel, waarom hebt gij het dan niet gevraagd?

— Dat konden wij niet, mijnheer, want Jozef Norton was er niet!

De secretaris was langzaam opgestaan en staarde den bode verbaasd aan.

— Wat vertel je me daar nu? vroeg hij. Was Jozef Norton er niet? Waar was de oude man dan?

— Niemand weet het, mijnheer!

— Hoor eens, Harrison, hernam hij ongeduldig, vertel mij nu eens precies wat er gebeurd is, want uit die korte antwoorden kan ik niet wijs worden.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar dat weten wij juist zelf niet, verdedigde de bode zich.

— Vertel mij dan, wat gij wel weet!

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rook dan de DUBEC-Cigaretten.

HOOFDSTUK II.

EEN GEHEIMZINNIGE VERDWIJNING.

— Toen Jozef Norton vanmorgen om acht uur, zooals zijn gewoonte al sedert jaren was, zich niet bij den chef-bode kwam aanmelden, zoo begon Harrison, verbaasde deze zich niet weinig, want de oude Norton was de nauwkeurigheid in persoon en men had zelfs de klokken naar zijn komst en vertrek kunnen regelen! Crampton wachtte nog een uur ongeveer in de verwachting, dat Norton wel een boodschap zou zenden als hij ziek was.

— Kwam er dan niets? vroeg de secretaris nieuwsgierig.

In het geheel niets! En daarom besloot Crampton iemand naar zijn huis te zenden om te vragen wat er gaande was; voor een ander zou hij dat waarschijnlijk niet hebben gedaan, maar Norton is, zooals gij wel zult weten, mijnheer, al ruim dertig jaar bode op ons departement.

— Dat weet ik, zeide de secretaris. Gij hebt dus een boodschap naar zijn huis gestuurd! En wat vernam men daar?

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer, vervolgde Harisson, die zelf een oud man was en niet gaarne had dat men hem in de rede viel of zijn verhalen bekortte. Crampton zond een van mijn collega's, die het best gemist kon worden, naar het huis van Jozef Norton, en vond daar zijn vrouw heelemaal overstuur en zijn dochter in tranen. Hij vroeg waar Norton was, en toen vernam hij tot zijn verbazing, dat de oude man den vorigen avond om elf uur, heelemaal alleen tegen zijn gewoonte en blijkbaar zeer opgewonden, de deur was uitgegaan en na dien tijd niet meer was teruggekeer.

— Wel verbazend! kon de secretaris zich niet weerhouden uit te roepen. Dan moet hem een ongeluk overkomen zijn!

— Dat dacht natuurlijk iedereen! mijnheer.

— Heeft de vrouw van Norton de politie dadelijk op de hoogte gebracht?

— Niet dadelijk, maar toen zij tot drie uur in den nacht tevergeefs op zijn terugkomst had gewacht!

— Wat deed zij toen?

— Zij ging naar het dichtstbijzijnde posthuis

van de politie en vertelde daar wat er gebeurd was.

— En wat antwoordde men haar?

— Om u de waarheid te zeggen, mijnheer — de brigadier, die haar klacht in ontvangst nam, stak een beetje de draak met haar. Hij zeide dat de oude man misschien wel eens een pretje had willen hebben en op avontuur uit was.

— Dat is een schandaal! riep de secretaris verontwaardigd uit. Hoe kan men er toe komen den braven ouden Norton van zooiets te verdenken! Dat is immers volmaakt onmogelijk!

— Ja, mijnheer, zeide Harrison bedremmeld, dat dachten wij allen ook, maar...

De bode hield op en keek verlegen voor zich neer.

— Wat maar? ging de secretaris door, terwijl hij den bode bij den arm greep. Wat wil je zeggen, man! Spreek dan toch!

— De zaak is, mijnheer — dat men Jozef Norton vannacht om één uur in een wijnhuis met een zeer opzichtig gekleede jonge vrouw heeft gezien.

— Wat zeg je daar? riep de secretaris op ongeloofigen toon. Weet je dat zeker?

— Daar kan niet aan getwijfeld worden, mijnheer.

— Maar wie zag hem dan?

— De portier van het ministerie! Hij is een ongetrouwd man, zooals gij weet, en die komt nog al eens in dergelijke gelegenheden. Hij zag Jozef Norton, zooals ik u hier zie, aan een tafeltje zitten, in druk gesprek verdiept met een jonge, zwaar geschminkte vrouw, van een jaar of vijf-en-twintig.

— En wat deed hij toen?

— Hij wilde naar hem toe gaan. Maar nauwelijks had de oude Norton hem in het oog gekregen, of hij riep den kellner, betaalde, stond vlug op en trok de vrouw met zich mee het café uit, ofschoon zij zich trachtte te verzetten.

— Het klinkt ongelooflijk!

— De portier trachtte hem nog in te halen, maar het was heel druk in het café en vóór hij zich door de volle zaal had heengeworsteld en de deur bereikte, waren er een paar minuten verstreken. Toen hij naar buiten trad en de

straat afkeek, was er niets meer van Jozef Norton te bespeuren.

— Het is alsof ik een sprookje hoor, mompelde de secretaris. Jozef Norton des nachts om één uur in een kroeg met een vrouw van verdachte zeden. En wat deed de portier toen? Ging hij dat dadelijk vertellen aan de vrouw van den bode?

— Neen, mijnheer! Hij vond, dat het zijn zaken niet waren, ziet u!

— Wanneer is het dan bekend geworden, dat de portier Norton op die plaats gezien heeft?

— Pas toen de man, dien Crampton had uitgezonden, van zijn boodschap terugkeerde. De portier had er niets van willen zeggen, maar toen hij vernam dat Norton den geheelen nacht niet thuis was geweest, deelde hij aan den chef-bode mede wat hij gezien had.

— En is dat nu aan zijn vrouw medegedeeld?

— Nog niet mijnheer, maar men vreest dat het daartoe toch zal moeten komen. Want als de nasporingen van de politie vrucht zullen dragen, dan behoort zij toch precies te weten hoe de familie-omstandigheden van Jozef Norton waren.

De secretaris wreef zich met de hand over het voorhoofd en keek nadenkend voor zich uit.

Wat de bode hem zoeven had medegedeeld, scheen hem zoo ongehoord toe, dat hij nog altijd aan een misverstand geloofde.

Eindelijk keek hij weder op en zeide:

— In ieder geval moet er, als Norton niet spoedig terugkeert, een andere bode in zijn plaats worden benoemd, al is het maar bij wijze van hulp, want wij kunnen thans in dezen drukken tijd onmogelijk iemand missen.

— Zal ik het aan den chef-bode zeggen, mijnheer?

— Ja, doe dat!

De bode boog en verliet het vertrek.

De secretaris sloot de deur af en trad naar zijn schrijftafel.

Hij nam de telefoon van den haak en belde Scotland Yard op.

En daar hoorde hij de bevestiging van wat Harrison hem zoeven had medegedeeld.

— Worden er nasporingen in het werk gesteld, mijnheer? vroeg hij door de telefoon.

— Ja zeker, ik ben er erg op gesteld, dat de oude brave Jozef spoedig teruggevonden wordt — hij is reeds meer dan dertig jaren aan 't Ministerie! Wat zegt gij, mijnheer — zal Inspecteur Sullivan het onderzoek leiden? Zooveel te beter! Ik dank u!

Hij legde den hoorn weder neer en ging opnieuw voor zijn schrijftafel zitten.

Daarop haalde hij den brief, dien hij zoeven

geschreven had, uit zijn binnenzak, tikte er in gedachten met den vinger op, stak hem weer weg, sprong vlug op en liep naar de electricische schel.

Maar onderweg scheen hij zich te bedenken.

Hij nam zijn hoed, vergewiste zich dat de brandkast op slot was, verliet snel het vertrek en liep de trap af, verliet het regeeringsgebouw, liep de Charlesstreet uit, sloeg den hoek van de eerste dwarsstraat om en bleef stil staan voor de brievenbus die zich daar bevond.

Hij haalde den brief uit zijn binnenzak, keek om zich heen en liet hem snel in de bus glijden.

Daarop keerde hij weder terug en zat vijf minuten later weer voor zijn schrijftafel, verdiept in de lezing van een Staatsstuk.

Maar zijn aandacht scheen er niet bij te zijn, want telkens hief hij het hoofd op om door het openstaande raam een blik op de Theems en de zee van daken aan den overkant van de rivier te werpen.

Dan verscheen er een glimlach op zijn jong, gebruid gelaat en boog hij het hoofd weer over de documenten, die voor hem lagen.

Toen hij ongeveer een uur gelezen en aantekeningen gemaakt had, klonk de fluit van de spreekbuis, die zijn vertrek in verbinding stelde met dat van den minister, en waarvan het uiteinde zich bevond op eenige decimeters vlak bij zijn schrijftafel, zoodat hij zelfs niet behoefde op te staan, om zich van het toestel te bedienen.

Hij trok de fluit uit de spreekbuis en luisterde.

— Zijt gij daar, Mortimer? vroeg de minister.

— Ja, Excellentie!

— Ik ga nu met het stuk in quaestie naar Zijne Majesteit. Mocht men mij in dien tijd komen spreken, ontvang dan de bezoekers als het een zaak van gewicht geldt, en laat hen anders in de anti-chambre wachten.

— Uitstekend, Excellentie! Mag ik vragen hoe lang gij denkt uit te blijven?

— Niet langer dan anderhalf uur ten hoogste.

— Ik zal volgens uwe instructies handelen, Uwe Excellentie.

Hij deed de fluit weer op het uiteinde van de spreekbuis en zette zich weder aan het werk.

Hij hoorde hoe de minister de brandkast opende en even later hoe de deur weder met een zwaren slag in het slot viel.

Daarop werd de deur geopend, die van het kabinet van den minister naar de gang voerde en weder gesloten.

Toen werd het stil in het gebouw en hoorde de secretaris niets meer dan het geraas van de wereldstad, dat door het open venster naar binnen drong.

Een voor een waren de schrijvers en klerken weder teruggekeerd en hadden zij aan hun schrijftafel plaats genomen.

Omstreeks drie uur in den middag keerde de minister weder naar zijn departement terug.

De secretaris hoorde hem binnentreden en dadelijk daarop klonk het fluiten van de spreekbuis.

Hij luisterde.

— Wilt gij even bij mij komen, klonk de stem van den minister.

— Ik ben dadelijk tot uw dienst, Excellentie, antwoordde de jonge man.

De jonge man begaf zich naar het kabinet van den minister.

Deze stond midden in het vertrek en had zich nog niet van zijn overjas ontdaan.

Hij had het klad van het geheime document in de hand en scheen hier en daar nog iets na te lezen.

— Mortimer, zoo wendde hij zich tot zijn secretaris, de Koning heeft niets op den inhoud aan te merken en je kunt dus met het overschrijven beginnen, zoodra je maar wilt.

— Dan zal ik maar geen tijd verliezen, Excellentie, zeide de jonge secretaris. Hoe eerder ik er aan begin hoe eerder het achter den rug is!

— Wilt gij het in uw eigen vertrek overschrijven?

— Zeker, Excellentie!

— Maar zou het dan geen aanbeveling verdienen de schrijvers zoolang weg te zenden?

— Dat kan ik wel doen en ze in het aangrenzende zaaltje plaatsen, Uwe Excellentie, maar het is niet noodig, want zij zijn meestal twee en een half uur weg voor de lunch en van dien tijd kan ik gebruik maken om aan het manuscript te werken.

— Nu, doe het maar zooals het u het beste lijkt, zeide de minister op vriendelijken toon. Het eenige wat ik u op het hart zou willen drukken is spoed. Spoed en stilzwijgendheid!

De secretaris boog en wilde het vertrek verlaten.

Maar voor hij de deur bereikt had keerde hij zich nog eens om en zeide:

— Heeft Uwe Excellentie reeds over die zonderlinge zaak omtrent Jozef Norton, den bode, hooren spreken?

— Neen. Wat is er dan met hem? vroeg de minister, terwijl hij zich van zijn overjas ontdeed.

— De oude man is vanmorgen niet op zijn post verschenen!

— Wel, dan zal hij ziek zijn, hernam de minister tamelijk onverschillig.

— Neen, Excellentie, ziek is hij niet. Men

heeft den ouden man vannacht om één uur met een lichtekooi in een drankhuis gezien.

En de secretaris verhaalde in korte woorden, hetgeen Harrison hem eenige uren tevoren had medegedeeld, terwijl de minister met steeds stijgende verbazing toeluisterde.

— Wat gij mij daar verteld hebt, mijn waarde, is wel geen staatszaak, maar toch zeker belangwekkend genoeg. Wie zou dat ooit gedacht hebben dat de oude Norton met zijn spierwit haar, zulke grapjes zou uithalen! Foei!

Hoofdschuddend nam de minister voor zijn schrijftafel plaats.

— Het spreekt vanzelf, dat Norton dadelijk vervangen moet worden, zei hij.

— Maar als hij weer boven water komt, Excellentie? waagde de secretaris op te merken.

— Ook dan, zeide de minister met een harden klank in zijn stem.

— Uwe Excellentie — Norton is al dertig jaren bode!

— Al was hij het vijftig jaren! Het mag niet geduld worden, dat boden van een Engelsch Ministerie, en nog wel van dien ouderdom, en ten overvloede getrouwd en vader van groote kinderen, zich op zulk een schandelijke wijze vergeten en hun fatsoen te grabbel gooien.

De secretaris boog het hoofd, boog nogmaals en verliet in gedrukte stemming het kabinet van zijn chef.

Hij besloot nog een dag af te wachten in de hoop, dat Jozef Norton zou terugkeeren en zijn zonderling buitensporig gedrag zou kunnen verklaren.

Maar het werd zes uur, de bureaux werden gesloten en nog was de oude bode niet verschenen.

De secretaris zuchtte toen hij de laden van zijn bureau zorgvuldig sloot en zich gereedmaakte om heen te gaan.

Voor hij zijn hoed opzette, nam hij nogmaals de telefoon ter hand en zeide, nadat hij zich met het kantoortje van den chef-bode had laten aansluiten:

— Zijt gij daar, Crampton? Hebt ge nog nieuws gehoord van Jozef Norton? In het geheel niets? Ja, dan is er niets meer aan te doen — ik moet de instructies van zijne Excellentie uitvoeren! Indien Norton zich morgen op den gewonen tijd niet heeft aangemeld, moet er een nieuwe bode in dienst worden genomen!

De secretaris luisterde even naar het antwoord en vervolgde toen:

— Ja, Crampton, ik zelf vindt het ook vreeslijk, en ik zelf begrijp er ook niemandal van! Maar wij moeten ons eenmaal voegen naar de

bevelen van onzen chef. Als de oude man morgen nog terugkomt, hoop ik zijne Excellentie nog te kunnen overreden hem in dienst te houden!

Maar den ouden Norton was ook den volgenden morgen niet op zijn post.

En in den middag van dienzelfden dag had Crampton, de chef-bode, een anderen man in plaats van den grijzen dienaar aangenomen.

HOOFDSTUK III.

EEN RAADSELACHTIGE DIEFSTAL.

Er waren omstreeks twee weken na de hierboven omschreven gebeurtenissen verlopen, toen Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand, aan het ontbijt zaten in de fraaie eetzaal van de groote villa, die zijn lordschap aan de Cromwellstreet bewoonde.

De beide heeren waren in de lectuur van de „Times” verdiept.

Ofschoon het in den nazomer was, brandde de zon nog zoo tel, en het was zoo buitengewoon warm, dat de beide groote vleugelramen wijd open waren gezet, zoodat de met bloemengeuren bezwaarde lucht uit het groote park onbelemmerd naar binnen kon stroomen.

Lord Aberdeen was de eerste die met een half onderdrukten geeuw zijn blad uit de hand legde.

— Men kan wel zien, dat wij nog in het hartje van het seizoen zijn, mompelde hij. Er gebeurt letterlijk niets! Begrijp jij, Charles, dat er in een wereldstad als Londen niets gebeurt?

Zijn vriend, een man met een krachtig blozend gelaat, keek van de lectuur van zijn blad op en zeide op kalmen toon:

— Ik geloof wel dat ik het weet! De groote dieven zijn waarschijnlijk naar een badplaats, en de kleine dieven hebben niets omhanden, omdat zij de groote dieven niet kunnen bestelen!

— Het is een vrij aannemelijke verklaring, hernam Lord Aberdeen glimlachend.

— En dat er op politiek gebied niets voorvalt, is ook al niet te verwonderen; het is veel te warm en het parlement is nog steeds op reces, ging de jonge man door.

Charles Brand verdiepte zich weder in de lezing van zijn blad en er gingen vijf minuten voorbij, zonder dat er een woord gewisseld werd tusschen de beide mannen.

Maar juist toen de lord wilde opstaan, om het vertrek te verlaten, deed een zachte kreet van zijn vriend hem op zijn weg naar de deur stilhouden en omkijken.

— Wat is er? vroeg hij. Toch een moord?

— Neen!

— Een mooie ontvoering, die iets om het lijf heeft?

— Ook niet!

— Een duel in de groote wereld?

— Nog minder!

— Een actrice, die met den neef van den koning getrouwd is?

— Je raakt hoe langer hoe verder van huis!

— Dus dan is het een diefstal! riep Lord Aberdeen uit.

— Je hebt het geraden!

— Hoeveel pond is er gestolen?

— Geen penny — en toch misschien eenige miljoenen.

— Hoe moet ik dat opvatten? vroeg de lord verbaasd, blijkbaar met groeiende belangstelling toeluisterend. Je begrijpt zeker wel, dat ik als Lord Edward Lister, ook wel geheeten John Raffles, met veel beroepsbelangstelling je antwoord afwacht.

— Ik zal je maar niet langer in onzekerheid laten, Edward, hernam Charles Brand lachend. Er is in het geheel geen geld gestolen, maar wel een zeer kostbaar document.

— Eil eil! Dat kan belangwekkend genoeg zijn, zeide Lord Lister, terwijl hij weder aan de ontbijttafel plaats nam en vol welbehagen aan de sigaret trok, die hij zoo juist had opgestoken. Wil je zoo goed zijn, Charles, mij de kwestie eens voor te lezen? Het betreft zeker een familiestuk?

— In het geheel niet, antwoordde Brand glimlachend. Ik zal je het relaas in de „Times” voorlezen en dan zul je zelf wel erkennen, dat het een bijzonder ingewikkelde en raadselachtige kwestie is! Luister maar!

Hij vouwde het blad, dat hij in de hand hield, dubbel en begon te lezen:

*Raadselachtige diefstal op het
Ministerie van Oorlog.*

Naar ons ter oore komt is er gisteren midden op den dag een zeer zonderlinge, raadselachtige diefstal gepleegd in het kabinet van den Minister van Oorlog.

Er is namelijk een staatsstuk van zeer groote waarde ontvreemd, over welks aard wij ons om begrijpelijke redenen niet nader kunnen uitlaten, maar dat in verband staat met onze landsverdediging, en welks geheimhouding van het grootste belang was.

En deze diefstal heeft op zoo vreemde wijze plaats gehad, dat de politie hier voor een schijnbaar onoplosbaar raadsel staat.

Men oordeele: Gistermiddag omstreeks één uur bevond de minister zich in zijn kabinet. Bij Zijne Excellentie bevond zich zijn particuliere secretaris. Het schijnt dat aan dezen jongen man was opgedragen het spoorloos verdwenen staatsstuk van een klad over te schrijven. Op het bewuste tijdstip kwam de jonge man juist het geheel afgemaakte document brengen. Volgens de getuigenverklaring van Zijne Excellentie den Minister van Oorlog, moet de jonge man zich op dat oogenblik in een vrij zenuwachtigen toestand hebben bevonden. Hij overhandigde den minister het overgeschreven staatsstuk. Deze bladerde het door. Het stuk bestond uit vijf folio vellen aan weerszijden tamelijk dicht in elkaar geschreven en met een stevige papierclips bijgehouden.

De minister zegde zijn secretaris met enige vriendelijke woorden dank en legde het manuscript op zijn schrijftafel. De jonge man boog en trok zich weder naar zijn eigen werk-kamer, naast het kabinet van den minister gelegen, terug.

Nauwelijks eenige seconden later, juist toen de minister naar de brandkast wilde gaan, om daar het kostbare manuscript weg te sluiten, klonk de fluit van de spreekbuis, die tusschen de beide zooeven genoemde vertrekken is aangebracht.

De minister keerde naar zijn lessenaar terug en nam de fluit van de buis af. Hij bracht zijn oor aan den hoorn en luisterde. Door de

buis klonk de stem van zijn secretaris, die zeer opgewonden zeide: „Zou Uwe Excellentie onmiddellijk even hier willen komen, ik moet u iets van het hoogste gewicht laten zien.” Verwonderd over deze vraag en aan de stem van den secretaris hooiende, dat het iets zeer ernstigs moest betreffen, deed de minister de fluit weder op het toestel en begaf zich naar het vertrek van zijn secretaris.

Zijne Excellentie herinnert zich met volstrekte zekerheid, dat hij de tusschendeur liet openstaan.

Hij zag zijn secretaris met zijn hoed op en zijn jas over zijn arm bij de deur staan, die naar de gang leidt. De jonge man had den knop van de deur in de hand en zag zeer bleek.

„Wel, vroeg de minister verbaasd, „wat wilt ge me nu laten zien, dat zoo gewichtig is?”

De jonge man liet den deurknop los en keek den minister verbaasd aan.

„Ik, Uwe Excellentie?” vroeg hij verwonderd.

„Welzeker!” zeide de minister met stemverheffing. „Gij hebt mij zooeven door de spreekbuis verzocht om hier te komen, omdat gij mij iets zeer gewichtigs moest toonen!”

„Ik, Uwe Excellentie?” herhaalde de secretaris met goeiende verbazing, terwijl hij den minister onthutst aankweek. „Ik heb den spreekbuis den geheelen dag niet aange-roerd!”

„Wat is dat nu?” mompelde de minister. „Meent gij wat gij daar zegt?”

„Ja zeker, Uwe Excellentie,” antwoordde de secretaris, terwijl hij de deurknop weder in de hand nam.

De minister verschoot van kleur. Een vreeselijke gedachte ging hem door het hoofd. Zonder zich verder om zijn secretaris te bekommeren, snelde hij weder naar zijn kabinet terug en ijldde op de schrijftafel toe.

Een kreet ontsnapte hem!

Het geheime document was verdwenen!

In het eerst meende de minister de speelbal eener zinsbegoocheling te zijn. Er lagen niet veel papieren op zijn schrijftafel en deze haalde hij alle onderste boven. Maar hoe hij ook zocht, het document was en bleef weg.

Hij snelde weder naar het vertrek van zijn secretaris terug — het was geheel verlaten. Hij opende de deur van de gang en zag daar de bode Harrison loopen.

„Hebt gij mijnheer den secretaris voorbij zien gaan?” vroeg de minister hem.

„Jawel, Uwe Excellentie, nog geen halve

minuut geleden," antwoordde de man. „Mijnheer scheen heel veel haast te hebben, want hij liep mij bijna onderste boven!"

„Hebt gij niemand anders ontmoet?"

„Niemand, Excellentie," antwoordde de bode, verwonderd over het opgewonden uiterlijk van den minister. „Tenminste, als ik mijn collega Blackstone uitzonder, met wien ik heb staan praten."

„Is die lang geleden weggegaan?"

„Geen twintig seconden, Uwe Excellentie".

De minister snelde weder terug naar zijn eigen vertrek en rukte aan de deur, die op de gang uitkomt.

Hij had deze met een sleutel en bovendien met twee grendels gesloten, kort nadat hij binnentrad en de deur was nog even goed verzekerd als een half uur geleden. De grendels zaten er voor geschoven en hij moest den sleutel tweemaal terugdraaien voor hij de deur kon openen. Daarop snelde hij naar het raam maar ook dit was hermetisch gesloten. Hij rukte het open; er was niets te zien. Geen vluchteling, geen weggijlende auto, niets van dien aard. Men kan zich den schrik en de verbijstering van onzen sympathieken Minister van Oorlog voorstellen! Een onzer reporters, aan wien Zijne Excellentie wel een zeer kort onderhoud wilde toestaan, verklaart ons, dat de minister van ontsteltenis geheel ontdaan is. Zoo zelfs, dat de geneesheeren vreezen voor een zenuwaandoening. De politie breekt er zich tot dusverre het hoofd mede, op welke wijze die diefstal gepleegd kan zijn. Zij erkent, dat zij hier voor een onoplosbaar raadsel staat. Het geheele kabinet van den minister is zorgvuldig doorzocht, maar men kan niets ontdekken. De deur, die op de gang uitkomt, is pas onlangs vernieuwd en van zeer dik hout. Scharnieren, slot en grendels, alles bevond zich in volmaakte orde, het raam vertoonde geen enkel spoor van braak. Het kabinet van den minister, het zij nogmaals herhaald, bevat slechts twee deuren, een die op de gang uitkomt en de andere die naar het werkvertrek van den secretaris voert. Wij zijn benieuwd hoe onze politie deze raadselachtige zaak denkt op te lossen.

Juist voor het afdrukken van ons blad, bereikt ons het bericht, dat de particuliere secretaris van den Minister van Oorlog, hedenmorgen om zes uur in zijn woning gearresteerd is.

Brand liet het blad langzaam uit zijn hand zakken en keek Raffles onderzoekend aan.

Een blik op het sprekend gelaat van zijn vriend was voldoende om hem te doen zien, dat deze raadselachtige diefstal reeds al zijn aandacht en belangstelling in beslag had genomen.

— Wel, wel, bromde Raffles zachtjes voor zich heen, dat is een heel wonderlijke geschiedenis! Het is waarlijk je reinste Sherlock Holmes!

— Zie jij er licht in?

— Geen sprankje! antwoordde Raffles lachend. Je ziet dat ik eerlijk ben! Ik wil me volstrekt niet verstandiger voordoen dan ik ben — als ik geen nadere bijzonderheden te weten kan komen, moet ik eerlijk bekennen, dat ik er volstrekt niet uit wijs word.

— Maar denk je dat die secretaris werkelijk de schuldige is?

— Maar beste Charles, hoe kan ik dat nu in 's hemels naam uitmaken, riep Raffles eenigszins ongeduldig uit. Als ik hier in mijn stoel zit, zou ik natuurlijk zeggen, dat het onmogelijk is, omdat de jonge man dan toch den minister voorbij moet zijn gegaan om in diens kabinet het document van de tafel te nemen, en dat de minister dat niet gezien zou hebben is bezwaarlijk aan te nemen. Maar de politie schijnt er anders over te denken. Misschien brengt de volgende editie van de „Times" wel nadere bijzonderheden.

Brand haalde zijn horloge uit zijn zak en wierp er een blik op.

— Het is elf uur, zeide hij. Wij zijn vanmorgen wat lui geweest. Zal ik eens op straat gaan zien of ik al een latere editie kan krijgen?

— Ja, doe dat, Charles, ik moet je zeggen, dat deze zaak mij buitengewoon interesseert. Het zou juist een kolfje naar mijn hand zijn om dat eens op te knappen! Als ik het wel begrijp, is het gestolen document voor ons land van groot belang, en al ben ik honderdmaal John Raffles, „Het gevaar der samenleving," zooals onze goede hoofdinspecteur van politie mij eens genoemd heeft, daarom zal men toch mijn land geen nadeel berokkenen, als ik er iets aan doen kan. Ik ben en blijf toch Brit!

Brand liep nu de kamer uit, nam in de vestibule zijn hoed van den kapstok en liep de straat op.

Spoedig had hij een krantenjongen gevonden.

Hij kocht de allerlaatste editie van de „Times" en keerde met het blad terug naar de bijkamer, waar Raffles heen en weer liep met de handen op den rug gevouwen, blijkbaar diep in gedachten verzonken.

Brand volgde hem even met den blik en zeide toen lachend:

— Ik geloof, dat al je denkvermogens al door

die raadselachtige zaak in beslag zijn genomen, beste Edward!

— Ik wil het niet ontkennen, Charles, antwoordde Raffles. Die gansche wonderlijke zaak boezemt mij reeds nu de grootste belangstelling in. Ik gevoel, dat ik niet zal rusten, voor ik haar tot oplossing heb gebracht, tenminste als de justitie mij niet voor is.

— Daar behoef je niet bang voor te zijn, als Baxter zelf het onderzoek moet leiden, hernam Brand lachend.

— Heb je daar de „Times“? vroeg Raffles, terwijl hij de hand naar het blad uitstreekte.

— Ja. Wacht, ik zal het wel even voor je opzoeken.

Hij doorliep snel de kolommen en riep:

— Daar heb ik het al! Het zijn maar een paar regels!

Het gestolen document.

Naar wij nader vernemen, zou de arrestatie van den secretaris van den Minister van Oorlog het gevolg zijn van bewijzen die men in zijn werkkamer heeft gevonden, en die overtuigend genoeg worden geacht om de handhaving dezer arrestatie te rechtvaardigen.

— Is dat alles? vroeg Raffles.

— Dat is alles!

— Wij worden er niet veel wijzer door, vervolgde Raffles. Ik zie wel, dat ik de zaak ter plaatse zal moeten onderzoeken!

— Zou men je dat toestaan?

— Daar twijfel ik niet aan! Ten eerste heb ik de eer en het voorrecht tot de vrienden van mijnheer Baxter, den hoofd-inspecteur van politie te behooren. Ten tweede tel ik den minister van Justitie onder mijn persoonlijke bekenden, wat wel een zeer vreemde vriendschap mag heeten en ten derde sta ik in de hoogere kringen inners al bekend als een soort amateur-detective, die zich gaarne uit liefhebberij met dergelijke zaken bezig houdt. En juist deze zaak wekt in het bijzonder mijn begeerte op om er mij mede te bemoeien.

— Ik wou dat ik je kon helpen.

— Wie belet je dat? He is zeer wel mogelijk dat ik je hulp zal behoeven, en dat wel zeer spoedig, want het is met zulke documenten een onaangename zaak; als zij langer dan een dag in het bezit van den dief zijn, dan kan men ze evengoed niet opsporen als wel! Natuurlijk heeft de man er dan al kennis van genomen, of zelfs tijd gevonden om het over te schrijven.

— Zou het ten bate van een vreemde mogendheid gestolen zijn?

— Dat staat vast, dunkt mij! Het document

kan voor een Engelschman van geenerlei waarde zijn, maar daarentegen van onberekenbaar nut voor een vreemde mogendheid, die eventueel onze vijand kan worden!

— Wij zullen dus spoedig aan het werk gaan?

— Vandaag nog, wat zeg ik — onmiddellijk! Kom! Wij zullen ons allereerst naar Scotland Yard begeven.

— Naar het hol van den leeuw?

— O, voor dien leeuw ben ik niet zeer bevreesd, zeide Raffles minachtend. Het is een opgezette, wandelende leeuw!

Hij verliet, gevolgd door Brand, het vertrek, en begaf zich naar zijn slaapkamer, teneinde zich te kleeden.

Een kwartier later waren zij, gezeten in de prachtige blauwgelakte auto van zijn lordschap, op weg naar Scotland Yard.

— Wacht jij maar in de auto, zeide Raffles, toen de fraaie wagen voor het groote politiebureau stilstond. Ik denk wel dadelijk terug te komen.

Hij trad onbeschroomd het gebouw binnen en overhandigde den portier zijn kaartje.

De man boog als een knipmes en ging het kaartje aan zijn chef brengen.

Even later keerde hij weder terug met het verzoek aan Raffles hem te willen volgen.

Deze ging den weg dien hij reeds menigmaal te voren in een of andere vormomming had afgelegd en stond eenige minuten later in het vertrek van den hoofdinspecteur, mijnheer Baxter, wiens dik hoofd glom van genoegen en trots over de eer die hem te beurt viel.

De groote man stond voor zijn schrijftafel en ging zijn bezoeker eenige schreden tegemoet.

— Aan welke omstandigheid heb ik de eer van uw bezoek te danken, mylord? vroeg hij, terwijl hij Raffles een stoel aanbood.

— Ik zal niet plaats nemen, mijnheer Baxter, zeide Raffles. Ik wil u niet te lang van uw kostelijken tijd berooven. Ik kom u slechts een verzoek doen.

— Dat ik gaarne zal inwilligen, als ik daartoe maar eenigszins in staat ben, zeide Baxter hoffelijk.

— Ik rekende daar dan ook op, mijnheer Baxter. De zaak is, dat ik bijzonder veel belang stel in die kwestie van het ontvreemde document. Gij weet wat ik bedoel?

— Zou ik het niet weten, mylord, riep Baxter zelfvoldaan uit. Ik heb immers in eigen persoon de leiding van het onderzoek op mij genomen!

— Dan is er geen sprake van of de zaak zal spoedig tot een oplossing zijn gebracht, zeide

Raffles, zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken. Maar gij weet waarschijnlijk, dat ik een soort amateur-detective ben en mij gaarne met dergelijke zaken bemoei.

— Dat is mij bekend, mylord, zeide Baxter, die tot tranen geroerd was door de lofspraak van zijn bezoeker.

— Welnu, ik zou u verlof willen vragen inzage te mogen nemen van een van de stukken, betreffende het voorloopig onderzoek in deze zaak! Versta mij wel, ik verlang volstrekt geen kennis te nemen van zaken, die geheim gehouden moeten worden! Ik zou voor niets ter wereld het werk der politie willen belemmeren. Wat ik wensch is niets anders dan de mededeeling van de feiten die u ter oore zijn gekomen, en die gij desnoods aan elke dagblad-redactie zoudt toevertrouwen!

— Maar, dat zal ik zeer gaarne doen, mylord! riep Baxter uit. Voorzover het is overeen te brengen met de veiligheid, zal ik gaarne aan uw verzoek voldoen. Marholm, zoo wendde hij zich tot zijn secretaris, die in een hoek ijverig zat te schrijven, hebt gij nog een copie van het onderzoek, dat hedenochtend door mijnheer Sullivan in het kabinet van den minister is gedaan?

— Ja, mijnheer Baxter, antwoordde de secretaris, een oud man met een vossengezicht.

Hij nam het rapport op, dat met behulp van carbonpapier vermenigvuldigd was en bracht het zijn chef.

Deze reikte het lord Aberdeen toe en zeide op hoffelijken toon:

— Hier hebt gij alles, wat gij kunt verlangen, mylord. Het is het resultaat van het onderzoek en ik geloof niet dat er veel meer ontdekt zal worden, dan gij hierin kunt vinden.

Raffles nam het papier aan, vouwde het op en stak het in zijn zak.

— Toen zeide hij:

— Toch zou ik u gaarne willen verzoeken, mijnheer Baxter, mij een door u geschreven machtiging te geven, om op mijn eigen gezag dat geheimzinnige kabinet eens te onderzoeken.

— Niets is gemakkelijker, mylord, zeide Baxter in de hoogste mate geveid, dat hij zulk een alom bekend schatrijk edelman een dienst zou kunnen bewijzen.

Hij zette zich voor zijn schrijftafel, nam een formulier uit een houten standaard en vulde dat in.

— Als gij dit laat zien aan den portier van het ministerie, zal hij u onverwijld toegang verschaffen. Hebt gij misschien kennissen onder de ministers of staatssecretarissen, vervolgde hij.

— Ik heb het groote voorrecht den minister

van justitie onder mijn vrienden te mogen rekenen, antwoordde Raffles.

— Maar dan is alles in orde, mylord, riep Baxter uit. Dan wensch ik u veel succes met uw onderzoek, ofschoon ik vrees, dat gij misschien wel wat achter het net zult visschen.

— Daaraan twijfel ik zelf geen oogenblik, mijnheer Baxter, antwoordde Raffles op zijn gewonen hoffelijk bedaarden toon. Ik zeg het toch, dat het louter liethebberij van mij is. Ik ben er van overtuigd, dat de politie mij ver vóór zal zijn. Intusschen dank ik u hartelijk voor de moeite, die gij u gegeven hebt, en voor den dienst dien gij mij bewijst.

En Raffles reikte den man de hand, die reeds jaren tevergeefs jacht op hem maakte.

Baxter greep die hand haastig en drukte haar alsof hij afscheid moest nemen van een eenigen dierbaren zoon, die op een zuidpool-expeditie uitrok.

Weinige oogenblikken later stapte Raffles weder in de auto.

Tien minuten later stond de prachtige blauwe wagen voor de groote poort van het regeeringsgebouw.

De beide vrienden stegen uit.

Raffles liet zijn kaartje en de legitimitatie van den hoofd-inspecteur van politie aan den portier zien, die niet het minste bezwaar maakte, de beide bezoekers te laten passeeren.

De beide vrienden bestegen de prachtige marmeren trap, die naar de kabinetten der ministers voert.

Halverweg de trap ontmoetten zij een bode.

— Kunt gij mij ook zeggen, goede vriend, zoo sprak Raffles den man aan, waar ik het kabinet van den Minister van Oorlog kan vinden?

De man nam de bezoekers zwijgend op en zeide toen:

— Als gij mij wilt volgen, mijnheer, zal ik u den weg wel even wijzen.

Hij keerde op zijn schreden terug en Raffles en Brand volgden hem op den voet.

De bode ging een aantal breede gangen en portalen over en hield ten slotte stil voor een zware eikenhouten deur.

— Worden de heeren verwacht? zoo wendde hij zich tot Raffles of wenscht gij, dat ik u bij Zijne Excellentie aandien?

— Het zal ons aangenaam zijn, indien gij Zijne Excellentie van mijn komst in kennis wilt stellen, antwoordde Raffles. Hier is mijn kaartje.

De bode wierp er een blik op en klopte toen aan.

— Binnen, antwoordde de stem van den minister.

De bode trad binnen en sloot de deur weder. Een oogenblik later keerde hij weder terug en verzocht den bezoekers binnen te treden.

Raffles en Brand gingen het kabinet van den Minister van Oorlog binnen.

Deze zat voor zijn schrijftafel.

Hij was bleeker dan gewoonlijk en scheen zeer terneergeslagen te zijn.

Hij stond op, toen zijn bezoekers op hem toetraden en zeide op hoffelijken toon, waarin echter eenig ongeduld doorschemerde.

— Gij wenscht mij te spreken, mylord?

— Slechts weinige oogenblikken, Uwe Excellentie, antwoordde Raffles met eene hoffelijke buiging, en dat wel minder uit eigenbelang dan in de vaste hoop, dat ik u misschien van eenigen dienst zal kunnen zijn.

— Geloofst gij dat werkelijk, mylord? vroeg de minister met een flauwen glimlach.

— Ik kan het althans probeeren, Uwe Excellentie, antwoordde Raffles. Ik kan moeilijk veronderstellen, dat het u bekend is, maar ik heb bij vroegere gelegenheden reeds eenige malen het voorrecht gehad de politie te helpen bij het onderzoek naar eenige zaken, die op het eerste gezicht zeer moeilijk te ontwarren schenen. Ik geloof niet, dat gij het als eigenwaan van mij beschouwt, maar de politie was over mijn hulp zeer tevreden.

De minister wreef zich met de hand over het hooge voorhoofd en zeide:

— Inderdaad, mylord, ik meen het mij te herinneren. Gij hebt u een zekeren naam verworven als amateur-detectief. En gelooft gij werkelijk, dat gij eenig licht zoudt kunnen brengen in deze duistere zaak?

— Ik herhaal u nogmaals, Excellentie, dat ik het althans probeeren kan. Ik beloof u, dat ik het veld zal ruimen, als mocht blijken, dat mijn bemoeiingen niet gewenscht zijn.

De minister dacht even na en stak Raffles toen gul de hand toe.

— Mylord, wat ook het gevolg moge zijn van de bemoeiingen, waarover gij spreekt, ik wil u bij voorbaat mijn dank betuigen voor de moeite, die gij u zoo belangeloos geeft!

— Niet belangeloos, Excellentie, zeide Raffles op ernstigen toon. Het geldt het belang van mijn land, als ik tenminste het bericht in de „Times” wel begrepen heb.

— En hoe zoudt gij met uw onderzoek willen aanvangen, mylord, als ik vragen mag? vervolgde de minister.

— Ik zou willen beginnen met u eenige vra-

gen te stellen, Excellentie, tenminste wanneer ik u niet lastig val.

— O neen, mylord, ik ben toch niet in staat om te werken en iedere afleiding is mij aangenam. Ik moet echter over een kwartier vertrekken, daar ik een zeer gewichtige conferentie heb met mijne collega's van Marine en Buitenlandse Zaken — gij kunt wel begrijpen waarover.

— Een kwartier is ruimschoots voldoende, Uwe Excellentie.

— Ga dan uw gang, mylord — ik luister.

De minister wees met een uitnoodigend gebaar een paar stoelen en de drie heeren zetten zich neder.

— Ik kwam daareven op de trap een bode tegen met zwart haar, een gladgeschoren gelaat en een vrij donkere gelaatskleur. Ik veronderstel dat die man pas zeer onlangs in dienst van het ministerie is.

— Ja, mylord, antwoordde de minister verwondert, maar hoe weet u dat?

— O, dat was gemakkelijk genoeg te zien! Hij droeg een spiksplinternieuwe uniform en liep aan de linkerzijde van de trap, wat zeker geen enkele bode in het hoofd zou komen, die reeds een jarenlangen dienst gehad had.

— Dat hebt gij zeer goed gecombineerd, mylord! hernam de minister glimlachend. Inderdaad is de man pas veertien dagen bij ons in dienst.

— Hij had natuurlijk aanbevelingen en getuigschriften?

— Uitmuntende, mylord, er viel niets op aan te merken!

— Waar was hij in dienst geweest?

— Op het stadhuis te Edinburgh. De burgemeester van die plaats had eigenhandig een getuigschrift voor hem opgesteld. Ik kan u verzekeren, mylord, dat gij u reeds aanstonds op een dwaalspoor zoudt begeven, indien gij dien man zoudt willen verdenken. Want het is reeds onomstootelijk vastgesteld, dat hij met een zijner collega's op de dwarsgang heeft staan praten, enkele seconden voor ik den diefstal ontdekte!

— Tien seconden zijn soms een zeer lang tijdsverloop, Excellentie, zeide Raffles glimlachend, bovendien kan men op getuigenverklaringen van dien aard nooit zoo bijzonder staat maken. Misschien zijn de tien seconden er wel twintig geweest en voor bekwame dieven is twintig seconden een eeuwigheid.

— Maar, mylord, de deur waardoor gij zijt binnengekomen was met twee grendels gesloten, de sleutel stak van binnen in het slot en was tweemaal omgedraaid. Wilt gij mij eens zeggen, hoe het mogelijk zou zijn geweest...

— Duidt het mij niet euvel, Excellentie, dat ik u in de rede val, hernam Raffles, maar ik zou die deur wel eens gaarne nader willen beschouwen. Is dat geoorloofd?

— Natuurlijk, mylord!

Raffles stond op en begaf zich naar de deur.

Hij bekeek aandachtig de scharnieren, het slot en de grendels, beklopte de deur aan alle kanten, opende haar en keek naar de dikte van het hout.

Toen wendde hij zich tot den minister en vroeg:

— Ik veronderstel dat deze deur niet tegelijk met het huis is gebouwd? Zij lijkt mij zoo bijzonder nieuw!

— Ook dat hebt gij goed gezien, mylord. Zij werd ongeveer een week geleden aangebracht.

— Hé! Was de oude dan reeds zoo versleten?

— Dat niet, maar de vorige deur is door een paar kruiers, die een zware archiefkist zouden brengen, bij ongeluk ingedeukt. Zij lieten er het zware meubel tegen aanvallen en het geheele paneel werd verbrijzeld.

— Wel, wel! dat waren zeer onhandige kruiers! riep Raffles uit.

— Dat kwam mij ook zoo voor en ik heb mij niet kunnen weerhouden hen duchtig de les te lezen.

— Natuurlijk hebt gij toen het document uit de kast genomen en tijdelijk in uwe woning geborgen tot de vernielde deur door een nieuwe vervangen was?

— Dat behoefde niet, mylord! Toen had ik reeds het document aan mijn particulieren secretaris ter hand gesteld om het over te schrijven.

— En waar borg hij het?

— In de brandkast in zijn eigen werkvertrek, die even sterk is als de mijne.

— Wat denkt gij van de arrestatie van uw secretaris?

De minister liet het hoofd op de borst vallen en keek somber voor zich uit.

— Ik weet niet wat ik er van denken moet, mylord! Hij is reeds lange jaren in mijn dienst en heeft mij al dien tijd slechts reden tot tevredenheid gegeven! Ik hield hem voor een eerlijken, oprechten jongen, hoewel...

De minister scheen te aarzelen.

— Welnu, Excellentie? drong Raffles aan.

— Ik zal het u zeggen, mylord — in den laatsten tijd scheen zijn gedrag mij zeer te zijn veranderd. Het leek mij toe alsof hij niet meer die aandacht aan zijn werk besteedde, die hij er vroeger voor over had. Soms betrapte ik er hem op, dat hij met duisteren blik uit het venster zat te kijken, iets wat hij vroeger nooit zou hebben

gedaan, want hij was steeds de opgewektheid zelf.

— Gaf hij veel geld uit?

— Vroeger zeker niet! Hij had van zijn vader een zeer klein vermogen geërfd en de rente daarvan, gevoegd bij zijn salaris, stelden hem in staat om het leven te lijden van een jongen Engelschman van goeden huize! Het is mij echter ter oore gekomen, dat hij in den laatsten tijd nogal veel geld leende. Met welk doel, dat weet ik niet!

— Maar wilt gij mij eens zeggen, Excellentie, op welken deugdelijken grond uw secretaris eigenlijk is gearresteerd? Dat doet men toch niet zonder bewijzen voor zijn schuld in handen te hebben, of althans op een eenigszins gegronde verdenking.

— Die grond en die verdenking waren er ook, mylord, hernam de minister op zachten toon. Laat ik u om te beginnen zeggen, dat mij zijn gedrag eenige oogenblikken vóór ik den diefstal ontdekte, niet weinig zonderling voorkwam. Ofschoon hij pas was binnengekomen om aan zijn werk te gaan, stond hij met den hoed op het hoofd en zijn jas over zijn arm met de kruk van de deur in zijn hand. Hij stond blijkbaar op het punt weder te vertrekken.

— En toch had hij eenige seconden te voren in de spreekbuis gefloten om u te verzoeken bij hem te komen? vroeg Raffles.

— Dat moet wel, mylord! Dat moet immers wel! Maar hij ontkende dit ten stelligste.

— Uwe Excellentie houde het mij ten goede, maar ik zou het woord „ontkennen” gaarne vervangen door „tegenspreken”, merkte Raffles glimlachend op. Goed, wij hebben hier dus een verdenking! Maar nu het bewijs, als ik u verzoeken mag!

De minister ging langzaam naar zijn schrijftafel toe, opende een lade, en nam een klein stuk papier daaruit, dat hij zwijgend aan zijn bezoeker overhandigde.

Raffles wierp er een blik op en keek toen den minister verbaasd aan.

— Kunt gij de woorden lezen, die ik daarop geschreven heb, mylord? vroeg de minister. Ik schrijf slecht, dat beken ik. Ik heb deze weinige woorden overgeschreven van het vloeiblad van mijn secretaris, wat hij toevallig juist vernieuwd had, voor hij er den brief op droogde, waarin deze woorden voorkomen.

Raffles wierp opnieuw een blik op het papiertje en zeide langzaam:

— Voor zoover ik kan zien, bevat het papier slechts deze woorden: „Doc... tusschen een en twee uur... ik zal zwijgen, al...”

Raffles hief het hoofd op en vroeg, terwijl hij den minister ernstig aanzag:

Dus deze woorden heeft de politie gevonden op het vloeiblad, dat op de schrijftafel van uw secretaris lag?

— Ja, mylord, zeide de minister. En de brief was zeker pas geschreven, want de indrukken waren nog zeer versch.

— Weet gij zeker, dat het zijn handschrift was?

— Daar viel geen oogenblik aan te twijfelen. De heer Sullivan, die het vloeiblad als stuk van overtuiging heeft medegenomen, hield er een spiegel boven en onmiddellijk herkende ik zijn handschrift.

— En over de beteekenis van die woorden was de politie het zeker dadelijk eens?

— Hoe kon zij een oogenblik twijfelen, riep de minister verbaasd uit. De drie eerste letters konden toch niet anders zijn dan het begin van het woord „Document”? En dat wordt toch immers bevestigd door hetgeen er volgt: „ik zal zwijgen”.

— Ja, ja, zeide Raffles peinzend, met een eigenaardigen klank in zijn stem, dat is alles zeer duidelijk! Mag ik u vragen, of men uw secretaris heeft medegedeeld, op welken grond hij gearresteerd werd?

— De politie wilde het niet, mylord, maar ik kon het denkbeeld niet verdragen, dat die ongelukkige jonge man zou worden weggevoerd, zonder zelfs te weten waarom. Ik bezwoer hem dus mij eerlijk te zeggen wat de beteekenis was van die half uitgewischte woorden.

— En wat zeide hij? vroeg Raffles haastig.

— Hij zweeg!

— Ja, ja! En dat was natuurlijk een doorslaand bewijs voor zijne schuld, zeide Raffles.

De minister keek hem onderzoekend aan, want het kwam hem voor, alsof er nauwelijks verborgen spot in de stem van zijn bezoeker klonk.

— Geloof gij dat dan niet, mylord? vroeg deze.

— Ik zal eerlijk zijn, Excellentie — afgaande op de uiterlijkheden moet ik het wel gelooven.

Even zwegen allen en toen vervolgde Raffles.

— Nu blijft mij niets anders over, Excellentie dan u nog te vragen, of er zich nog iets bijzonders heeft voorgedaan op het Ministerie gedurende de laatste veertien dagen?

— Niets van beteekenis, mylord, tenminste als gij de verdwijning van Jozef Norton, den oude bode, niet belangrijk wilt noemen.

— Is de oude Jozef Norton verdwenen? riep Raffles verbaasd uit. Dat was immers die brave, oude man met zijn sneeuw wit haar, die hier al langer dan dertig jaren was?

— Juist, mylord — maar over zijn braafheid zou te redetwisten zijn.

En de minister verhaalde Raffles in korte woorden, hetgeen de lezer reeds weet.

Raffles had met de grootste aandacht toegeluisterd.

— En is hij nog niet boven water? vroeg hij.

— Neen, mylord!

— En maakte de politie haar gevolgtrekkingen niet?

— Ongetwijfeld! De heer Baxter, de hoofdinspecteur van politie, is vast overtuigd, dat de verdwijning van Jozef Norton in het nauwste verband staat met de ontvreemding van het gewichtige document.

— De heer Baxter is een bij uitstek schrander politiebeambte, zeide Raffles op een toon, die Charles noodzaakte in allerijl op te staan en groote aandacht te wijden aan een gravure, die Napoleon op „Bellerophon” voorstelde.

De minister scheen echter den spot in de woorden van zijn bezoeker niet te hebben gehoord en zeide, terwijl hij op zijn horloge keek:

— Neem het mij niet kwalijk, mylord, maar ik moet u thans verlaten. Indien gij echter blijft dan zal ik den chet-bode bij u sturen, dan kunt gij in zijn gezelschap dit vertrek en dat van mijn secretaris nog eens beter onderzoeken.

— Van dat verlof zal ik zeer gaarne gebruik maken, Uwe Excellentie, zeide Raffles en ook de rest van het gebouw zou ik, zoo nodig, gaarne onderzoeken. Wilt gij mij dat toestaan?

— Van ganscher harte, mylord! Want ik meen aan uw gelaat te kunnen zien, dat gij u reeds een zekere voorstelling van de daad maakt. De hemel geve, dat het u moge gelukken, deze zaak tot klaarheid te brengen en de onschuld van mijn secretaris aan te toonen.

— Ik dank u vriendelijk, Excellentie, voor het vertrouwen, dat gij in mij wilt stellen en wat uw secretaris betreft, maak u omtrent hem maar niet ongerust; hij is aan den diefstal van het document even onschuldig als ik!

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES RUIKT LONT.

De minister had een kreet van verbazing geslaakt.

Hij trad op Raffles toe en greep zijn hand.

— Ik weet niet, of gij gelijk hebt, mylord, maar ik dank u hartelijk voor die woorden. Als gij kunt aantonen, dat de justitie zich vergist, dan zal ik u oprecht dankbaar zijn. Maar ik ben reeds over mijn tijd! Als gij iets ontdekt hebt, dan hoop ik dat gij het mij onmiddellijk laat weten.

— Dat zal ik gaarne doen, Uwe Excellentie!

Op dat oogenblik trad de chef-bode Crampton binnen, na te hebben geklopt.

Hij was een zwaarlijvig man, met een zacht blozend gelaat en zeer wit, doch vol haar en witte bakkebaarden.

Hij boog diep en vroeg:

— Uwe Excellentie heeft mij gescheld?

— Ja, Crampton! Ik moet naar het Ministerie van Buitenlandsche Zaken en ik verzoek je lord Aberdeen in alles behulpzaam te zijn, wat zijn onderzoek in de bekende noodlottige zaak kan vergemakkelijken.

Crampton boog zwijgend.

Daarna drukte de minister zijn bezoeker nogmaals de hand, knikte Brand vriendelijk toe, nam zijn hoogen hoed en overjas en verliet het vertrek.

Toen de minister de deur achter zich gesloten had, legde Raffles zijn hand op den schouder van den ouden chef-bode en zeide vriendelijk:

— Vriend Crampton, het doet mij genoegen, dat Zijne Excellentie u tot mijne beschikking heeft gesteld, want u positie zal u in staat stellen mij op eenige vragen te antwoorden, waarvan de beantwoording voor mij van veel gewicht is.

— Ik ben geheel tot uw dienst, mylord, zeide Crampton met een buiging.

Nu wendde Raffles zich het eerst tot zijn vriend en zeide:

— Wel, Brand, wat denkt gij wel van de zaak?

Ik moet je eerlijk bekennen, Edward, antwoordde Brand, dat zij mij nog even duister is als toen ik haar vanmorgen in de „Times” las. Het is mij een onoplosbaar raadsel, hoe men in

deze kamer heeft kunnen doordringen, terwijl een van de twee deuren stevig op slot en gegrendeld was en terwijl Zijne Excellentie zelf voor of in de tweede deur stond, zoodat hij 't toch zou hebben moeten zien, of althans hooren, als er iemand in het vertrek was gekomen.

— Hm, bromde Raffles. Boosheid heeft soms zonderlinge wegen, beste Charles!

Hij ging langzaam naar de schrijftafel toe en keek naar boven.

— Wat is hier boven voor een vertrek? vroeg hij, zich tot den chef-bode wendend.

— Een zolderkamer, mylord! Niemand komt daar ooit!

— Wat bevindt zich daar?

— Slechts atgedankte meubelen!

— Kan ik het aanstonds eens zien?

— Welzeker, mylord!

— Hebben de boden daar toegang?

— De deur is niet op slot, dus iedereen kan daar in- en uitloopen, mylord!

— Zoo, zoo! kwam Raffles.

Het volgenden oogenblik was hij met een luchtigen sprong op de schrijftafel gewipt en bekeek nu aandachtig het plafond.

— Kunt gij iets ontdekken, Edward? vroeg vroeg Brand.

— Niets, Charles! Het plafond is geheel ongeschonden!

— Raffles sprong weer van het bureau en zeide tot Crampton:

— Breng ons nu maar eens naar het vertrekje boven.

Crampton opende zwijgend de deur en ging de beide heeren voor, over de gang en langs een tamelijk smalle trap naar de zolder-verdieping.

Hier opende hij een deur en liet Raffles voorgaan, die binnentrad, gevolgd door Brand.

Crampton trad op eerbiedigen afstand eveneens binnen, maar nauwelijks had hij een voet in het vertrek gezet, of hij slaakte een kreet van verbazing.

— Wat is er? vroeg Raffles, terwijl hij zich snel naar den chef-bode omwendde.

— Er is niets anders, mylord, dan dat iemand deze kamer zoo netjes heeft opgeruimd! Ik weet heel goed, dat een maand geleden de meu-

bels nog allen door elkaar stonden en zie nu eens wat een orde en netheid.

Raffles keek aandachtig om zich heen.

Het vertrek was van dezelfde grootte als dat van den minister en had eveneens drie ramen.

Voor het middelste stond een schrijftafel, die de sporen van langjarigen dienst verried.

Op den grond lag een versleten karpot, in een hoek bevond zich een oude loketkast en hier en daar waren leunstoelen neergezet.

De rest van de meubelen was netjes in den versten hoek van het vertrek op elkaar gestapeld.

Op de schrijftafel lagen een paar vellen papier.

Raffles nam ze op en bekeek ze aandachtig.

Plotseling haalde hij zijn vergrootglas uit zijn zak en tuurde ingespannen op een van de vellen papier die hij in de hand hield.

Brand volgde alles wat zijn vriend deed met de grootste aandacht.

Aan het schitteren van diens oogen had hij reeds bemerkt, dat Raffles een spoor gevonden had en dit nu met de hardnekkigheid van een bulhond zou vervolgen.

Eindelijk stak Raffles het vergrootglas weder weg en vroeg den chef-bode, die tamelijk ongeduldig had toegekeken:

— Ik mag dit vel papier zeker wel medemen?

— Natuurlijk, mylord! antwoordde de man verbaasd.

Raffles vouwde het papier zorgvuldig op en borg het in zijn portefeuille.

Toen liep hij zachtjes in zich zelf neuriënd en met de handen op den rug het vertrek rond en plotseling lag hij voor de gangdeur plat op zijn buik, tot stomme verwondering, gemengd met verontwaardiging van den chef-bode die ongetwijfeld dacht, dat zijn Lordschap niet wel bij het hoofd was.

Er verstreken vijf minuten zonder dat er een woord gesproken was.

Maar toen Raffles weder veerkrachtig op zijn voeten sprong, zag Brand onmiddellijk, dat hij een grooten stap voorwaarts had gedaan op den weg naar de ontdekking.

Raffles klopte het stof van zijn goed en zeide tot den chef-bode:

— Ik dank je, mijn waarde Crampton, voor de moeite die je je gegeven hebt. Wij kunnen wel weer naar beneden gaan.

De drie mannen daalden de trap weer af en Crampton opende de deur van het kabinet van den minister, die hij op slot had gedaan, alvorens zich naar den zolder te begeven.

Nauwelijks waren zij binnen of Raffles her-

haalde zijn gymnastische oefeningen voor de deur.

Toen hij weer opstond glansde zijn gelaat van innerlijke vreugde.

Hij haalde een halve sovereign uit zijn vestzak en drukte die Crampton in de hand.

— Nu heb ik je nog één ding te verzoeken, mijn waarde Crampton.

— Gij kunt geheel over mij beschikken, mylord, zeide de chef-bode, zacht gestemd door de groote fooi, die hij zooeven gekregen had.

— Kunt gij mij een lijstje geven met de adressen van al de boden?

— Welzeker, mylord, als gij u de moeite wilt geven aanstonds met mij mede te gaan, zal ik in mijn loge de adressen uit mijn register overschrijven! Wenscht gij dat van Jozef Norton ook?

— Van allen zonder uitzondering! En zeg mij eens, Crampton — zijn er dierenliefhebbers onder uwe boden, dat gij weet?

Crampton keek den vrager verwonderd aan, en antwoordde na even te hebben nagedacht:

— Ik geloof dat Harrison er konijnen op na houdt, en Brown een bok voor zijn zoontje van zes jaar.

— Zoo, houdt er niemand honden?

Weer dacht Crampton even na en riep toen haastig:

— Ja zeker, mylord, nu herinner ik mij dat Chesterton een prachtige Iersche setter heeft!

— Een setter? vroeg Raffles nadenkend. Zoo, zoo, een setter! Nu, wij gaan met u mede naar uw loge.

En zonder eenige nadere verklaring, duwde hij Crampton en Brand zachtjes het kabinet van den minister uit.

De chef-bode sloot de deur weder zorgvuldig en stak den sleutel bij zich.

— Is het niet gevaarlijk, om het vertrek onbevaakt achter te laten? vroeg Brand, terwijl zij de trap afgingen.

— O, neen, mijnheer, antwoordde Crampton, er valt nu toch niets te stelen. Alle stukken van waarde zijn voorloopig naar een ander vertrek overgebracht, totdat de zaak is opgehelderd.

Zij liepen nu verder zwijgend de prachtig gebeeldhouwde trappen af, tot zij de ruime vestibule bereikten, waar zich de kleine loge van den chef-bode bevond.

Het was een aardig gemeubeld vertrekje, waar zich een groot schakelbord met een groot aantal elektrische knoppen bevond.

Crampton ging op een kast toe en nam er een groot register uit.

— Wees zoo goed plaats te nemen, mylord,

zeide hij beleefd, dan zal ik even de adressen uitschrijven.

Raffles en Brand gingen zitten en vier minuten lang hoorde men niets dan het krassen van de pen over het papier, waarop Crampton de namen en de adressen van de boden noteerde.

Daarop stond hij op, vouwde het papiertje dubbel en overhandigde het aan den hoogen bezoeker.

— Ik dank je, Crampton, zeide Raffles. En ten slotte — geen woord wat er tusschen ons gesproken is aan iemand anders, behalve aan Zijne Excellentie den minister, anders zoudt gij mijnheer den secretaris groote schade doen — en dat zult gij toch zeker niet willen.

— Voor geen goud, als ik er iets aan doen kan, mylord! riep Crampton uit. Mijnheer de secretaris is altijd zeer vriendelijk voor ons geweest en wij hielden allen zeer veel van hem.

— Ik hoop en geloof dat gij dit zult blijven doen, beste Crampton, zeide Raffles.

En met deze woorden verliet hij de loge, gevolgd door Brand.

Even later hadden zij het gebouw van het Ministerie verlaten.

Zij stonden nu stil voor de groote ingangspoort.

— Het komt mij voor alsof je al iets ontdekt hebt, beste Edward? vroeg Brand, terwijl hij zijn vriend onderzoekend aankeek.

— Misschien wel! Misschien wel! zeide Raffles.

Hij draaide zich om en wierp een peinzenden blik op den voorgevel van het Ministerie.

Toen wendde hij zich weder tot Brand en zeide:

— Nu heb ik een heel vervelend werkje voor je, Charles. Zou je mij het genoegen willen doen en in de bibliotheek van de villa uit het adresboek eens de namen willen overschrijven van alle Londensche hondenkoopers met de adressen er achter?

— Van hondenkoopers, zeg je? riep Brand verbaasd uit.

— Ja, die kunnen mij wel eens van nut zijn!

— En wat ga je in dien tijd doen?

— Ik ga eens naar Scotland Yard en dan wilde ik eens een bezoek brengen aan de vrouw van Jozef Norton en aan de woningen der boden.

— Geloof jij dat Jozef Norton iets met dezen diefstal te maken heeft?

— Dat geloof ik niet! antwoordde Raffles ernstig. Maar ik wil zeker weten!

— Waar zullen wij elkander weer treffen? vroeg Brand.

— Kom om half zeven in het Carlton Hotel, dan zullen wij daar samen dineeren. Maar ga niet voor zes uur uit de villa, want voor dien tijd kan ik misschien al iets ontdekt hebben.

De beide vrienden drukten elkander de hand en ieder ging zijns weegs.

Raffles riep een huurauto aan en liet zich naar het gebouw van Scotland Yard rijden.

De portier haastte zich hem op zijn verzoek bij den hoofd-inspecteur van politie aan te dienen.

Baxter zat, zooals gewoonlijk, voor zijn schrijftafel en stond op, zoodra zijn hooge bezoeker binnentrad.

Hij bood hem een stoel aan en vroeg hem toen nieuwsgierig.

— Mag ik u vragen, mylord, of gij misschien reeds iets ontdekt hebt?

— Dat geloof ik haast wel, mijnheer Baxter, maar ik wil eerst zekerheid hebben, voor ik mij hieromtrent duidelijker uitlaat.

— Gij kwaamt dus zeker hier om mij nog enkele vragen te stellen!

— Gij hebt het geraden. Ik zou er grooten prijs op stellen als ik het vloeiblad eens mocht zien, dat tot de arrestatie van den secretaris geleid heeft.

Met het grootste genoegen, mylord, antwoordde Baxter.

— Marholm, geef het vloeiblad eens, zeide Baxter tot zijn secretaris, die ijverig in zijn hoekje zat te schrijven.

Marholm stond op, opende een muurkast en nam daaruit het groote vloeiblad, dat hij aan Raffles overhandigde.

Deze trad er mede naar het raam, haalde zijn vergrootglas uit zijn zak en bekeek het blad met de grootste nauwkeurigheid.

Er speelde een flauwe glimlach op zijn lippen, toen hij het voorwerp weder aan den secretaris ter hand stelde.

— Ik ben er zeker van, mylord, zeide Baxter, dat ook gij dit vloeiblad met zijn verraderlijke letterteekens als een doorslaand bewijs van de schuld van den jongen secretaris beschouwt?

Raffles deed eenige stappen naar voren en zeide toen op zonderling nadrukkelijken toon:

— Mijnheer Baxter, de secretaris heeft part noch deel aan deze zaak, hij is er even onschuldig aan als gij of ik.

De hoofd-inspecteur van politie tuimelde van schrik en verbazing bijna met zijn stoel achterover.

— Is u dat ernst, mylord? vroeg hij.

— Heilige ernst, mijn waarde hoofd-inspecteur!

— Maar wie is dan de dader? kreet Baxter.

— Dat kan ik u nu nog niet zeggen! Maar ik hoop het nog voor morgen te weten! Is het u bekend, mijnheer Baxter, of de secretaris gehuwd was?

— Neen, voor zoover ik weet.

— Verloofd dan?

— Ook niet!

— Heeft hij — een minnares?

— Het is mogelijk, mylord, maar daarmede vertoonde hij zich dan toch nooit in het publiek!

— Ik dank u, mijnheer Baxter, dat is alles wat ik wilde weten!

Raffles nam zijn hoed weder ter hand, boog voor den hoofd-inspecteur, die nog geenszins van zijn verbazing en schrik bekomen was en verliet snel weder het politiebureau.

Hij stapte in de huur-auto, die hij voor de deur had laten wachten en gaf den chauffeur het adres van Jozef Norton op.

Diens woning was in een volkrijke buurt, niet ver van het Ministerie gelegen.

Na een kwartier rijden hield de auto stil.

Raffles stapte uit en beval den chauffeur ook hier op hem te wachten.

Hij stond nu voor de deur van een klein, doch keurig onderhouden huisje.

Hij belde aan en na eenigen tijd werd de deur geopend door een jonge vrouw van een jaar of vijftientig, met een knap, maar bleek gelaat, dat de sporen van vele tranen vertoonde.

Zij keek den vreemden, rijkgekleeden bezoeker verbaasd aan en vroeg met zachte, gedempte stem:

— Wat wenscht gij, mijnheer?

— Gij zijt de dochter van Jozef Norton, naar ik vermoed? vroeg Raffles vriendelijk.

— Die ben ik, mijnheer!

— Zou ik uw moeder een oogenblik kunnen spreken?

Het jonge meisje scheen te aarzelen.

— Ik verzeker u, zoo vervolgde Raffles, terwijl hij zijn hand op den arm van het meisje legde, dat ik haar slechts weinig oogenblikken zal ophouden en dat ik slechts hier kom, gedreven door den innigen wensch om uw vader en dus ook u van dienst te kunnen zijn. Het zal u wel bekend zijn, dat de politie Jozef Norton er van verdenkt betrokken te zijn bij den diefstal van het document op het Ministerie?

Het meisje barstte in tranen uit en bedekte het gelaat met de beide handen.

— Ik heb u geen pijn willen doen, geloof mij, zeide Raffles op hartelijken toon. Sta mij slechts enkele oogenblikken te woord, en ik verzeker u, dat gij er geen spijt van zult hebben.

De warme toon, waarop deze woorden gesproken werden, scheen het meisje gerust te stellen.

Zij keek den bezoeker door haar tranen aan en zeide toen:

— Kom dan binnen, mijnheer, wat ik u verzoeken mag.

Raffles trad de gang binnen en sloot de voordeur.

Het jonge meisje ging hem voor een trap op en hield toen stil voor de deur op de eerste verdieping.

— Daar is mijn moeder, mijnheer, zeide zij, terwijl zij haar oogen met haar zakdoek afdroogde. Ga binnen, als ik u verzoeken mag!

Raffles klopte en trad dadelijk daarop binnen.

Hij bevond zich in een eenvoudig gemeubeld vertrek, dat echter met de grootste zorg onderhouden werd.

Aan het venster, waarvoor sneeuw witte gordijnen hingen, zat een oude vrouw met spierwit haar en een bleek stil gezicht.

Zij wendde het hoofd vrager naar den bezoeker om en stond van haar stoel op om hem te begroeten.

Raffles trad haastig op haar stoel toe en zeide op vriendelijken toon:

— Wat ik u bidden mag, juffrouw Norton, blijf zitten!

— Wie zijt gij, mijnheer, die mij in mijn eenzaamheid en smart komt bezoeken? vroeg de oude vrouw.

— Mijn naam doet er eigenlijk weinig toe antwoordde Raffles glimlachend, maar ik wil hem u wel zeggen. Ik ben lord William Aberdeen en ik stel zeer veel belang in de zaak van het document — met alles wat daarmede in verband staat of schijnt te bestaan.

Weer wilde de vrouw vol eerbied opstaan, maar Raffles drukte haar zachtjes weder op haar stoel neder en zeide:

— Laat ik u dadelijk zeggen, juffrouw Norton, dat ik er vast van overtuigd ben, dat uw man aan dezen diefstal volmaakt onschuldig is.

— God zegen u voor die woorden, mylord! zeide de oude vrouw met sidderende stem, terwijl ze de hand van den bezoeker greep en die innig drukte.

— Wilt gij mij veroorloven enkele vragen te stellen, waarvan de beantwoording er zeer veel toe kan bijdragen, uw man weder terug te vinden?

— Vraag mij alles wat gij wilt, mylord!

— Gij hebt geen taal of teken van uw man gehoord, na zijn verdwijning?

— Volstrekt niet.

— Ik weet wel, dat het onbescheiden is om u die vraag te stellen, en toch moet ik het weten: uw man had geen enkele reden om u zoo plotseling te verlaten?

— Voor zoover ik weet, geen enkele, mylord, antwoordde de vrouw. Wij zijn dertig jaar getrouwd en in al dien tijd is er tusschen ons nooit iets voorgevallen, nooit maakten wij twist en ik weet zeker, dat mijn man mij altijd innig heeft liefgehad! Zijn kinderen, mijn dochter Mary, die gij daar ziet, en mijn zoon Jack, die op zee vaart zijn zijn oogappels. Kortom, ik kan mij geen enkele reden voorstellen die mijn man er toe gebracht zou kunnen hebben ons vrijwillig te verlaten.

Op die laatste woorden keek Raffles plotseling op.

Er scheen hem eensklaps iets in te vallen.

Hij keek het jonge meisje dat hem had binnengelaten, strak aan en haalde toen een nummer van de „Times” uit zijn zak.

Snel las hij daarin een klein bericht, dat hij met blauw potlood had aangestreept en bestudeerde toen weder het gelaat van het jonge meisje met zoo groote aandacht, dat het lieve kind er verlegen onder werd.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen als ik u wat lang aankijk, Miss, zeide Raffles op hoffelijken toon. Maar er schoot mij daar iets te binnen. — Zeg mij eens, zoo wendde hij zich weder tot de oude vrouw, uw man was toch geen weduwnaar toen u met hem trouwde?

De oude vrouw keek verbaasd op en antwoordde:

— Welneen, mylord! Hij was wel een knappe jongen indertijd en heel veel vrouwen hadden een goed oogje op hem, maar getrouwd is hij nooit geweest.

— Zoo! hernam Raffles, terwijl hij peinzend de bloemen van het karpel bestudeerde. Niet getrouwd. Niet getrouwd — wel, ik kan mij wel vergissen, ofschoon...

Hij hief het hoofd weer op en keek het jonge meisje nogmaals aandachtig aan.

Toen stond hij op en zeide tot de oude vrouw voor het venster:

— Ik dank u voor uw inlichtingen, juffrouw Norton.

— En kunt gij mij eenige hoop geven, mylord? vroeg de vrouw met een angstigen blik op haar bezoeker.

— Dat geloof ik haast wel, antwoordde Raffles glimlachend. En ik geloof u ook wel te mogen verzekeren, dat uw man nog altijd dezelfde brave fatsoenlijke kerel is, die hij volgens de in-

lichtingen, die ik heb ingewonnen, zijn geheele leven door geweest is.

En voor de oude vrouw, wier oogen zich met tranen gevuld hadden, hem nogmaals kon bedanken, had Raffles haastig het vertrek verlaten na een hoffelijke buiging voor de beide vrouwen te hebben gemaakt.

Even later stond hij weder op straat.

Hij haalde het lijstje uit zijn zak, dat de chef-bode Crampton hem gegeven had en wierp er een blik op.

— Het treft, dat Blackstone hier het dichtste bij woont, mompelde hij in zich zelf. Daarheen zal ik maar het eerst gaan.

— Belgrave Road No. 17, riep hij tot den chauffeur.

Hij sprong in de auto, die tien minuten later stil stond voor een groot huis in de genoemde straat.

Raffles stapte uit de auto en ging de openstaande deur van de huurkazerne binnen.

In het groote portaal was een werkvrouw bezig den vloer te schrobben.

— Hoor je hier thuis, vrouwtje? vroeg Raffles, terwijl hij het oude mensch een paar shilling in de hand drukte.

— Ja, mijnheer, antwoordde de werkvrouw verbaasd. Ik ben de vrouw van den portier!

— Zou je me dan eens willen zeggen, op welke verdieping ik de woning van Harry Blackstone kan vinden?

De vrouw, die tot dusver geknield was blijven liggen, stond vlug op, veegde de vochtige handen aan haar schort af en zeide vragend:

— Hoe was de naam?

— Harry Blackstone!

— Dan zijt gij niet terecht, mijnheer, iemand van dien naam woont hier niet.

— Kom, bezin u eens goed! Een bode van het Ministerie!

— Ik behoef mij niet te bezinnen, mijnheer, daarvoor ken ik onze huurders te goed. Hier woont geen Blackstone en ook geen bode van het Ministerie!

Raffles wreef zich met een teleurgesteld gebaar over het voorhoofd.

Daarop gaf hij een nauwkeurige beschrijving van den man, dien hij op de trap van het Ministerie was tegengekomen, maar de vrouw bleef bij haar ontkenning volharden.

Raffles gaf het oude mensch nog een zilverstukje en verwijderde zich.

Voor de deur bleef hij stilstaan.

— Dat bespaart mij heel wat moeite, mompelde hij in zich zelf, want het is heel verdacht dat die mijnheer Blackstone een verkeerd adres

heeft opgegeven. Ik geloof, dat ik mij de moeite wel kan besparen om alle andere adressen af te rijden, tenminste als niet twee boden...

Hij keek op zijn horloge.

Het was drie uur.

Raffles betaalde den chauffeur en zond den man weg.

— Ik geloof dat ik er beter aan doe, nu maar wat te loopen, mompelde hij in zich zelf. Als ik in beweging ben, kan ik altijd beter nadenken. Mij dunkt dat ik nu maar naar huis moest gaan — misschien heeft Brand de adressen al overgeschreven.

Langzaam liep hij de straat uit, steeds in diepe gedachten verzonken.

Van tijd tot tijd verscheen er een glimlachje om zijn lippen, hetwelk Brand, die hem door en door kende, zeker heel wat zou hebben gezegd.

Hij had omstreeks een half uur geloopt, toen hij op zijn terugweg weer door de straat liep, waar zich de woning van de oude vrouw Norton bevond.

Gedachteloos ging hij voor een boekwinkel stil staan, waar een pas uitgekomen portret van het Koninklijk echtpaar was tentoongesteld.

Hij stond daar nauwelijks of een vrouw bleef eveneens stil staan om de uitstalkast te bezichtigen.

Raffles wierp een onverschillige blik op de vrouw.

En hij had de grootste moeite om een kreet te weerhouden.

De jonge vrouw die naast hem stond, was Mary Norton, dat wil zeggen, zij was als het

ware de dubbelgangster van het jonge meisje, maar met een gelaat, dat door jarenlange uitspattingen voor den tijd verlept was, sterk geschminkt, en gedost in rijke kleeren.

Schielijk wendde Raffles den blik weer naar de uitstalkast.

Schijnbaar verdiept in de lectuur van de titels der boekwerken, die voor het groote raam lagen, wierp hij een blik op de spiegelruit, waarin zijn eigen beeld en dat van de vrouw naast hem duidelijk weerkaatst werden.

Er viel niet aan te twifelen — die vrouw moest een zuster zijn van Mary Norton.

Raffles ging van het raam weg en liep om de vrouw heen als om het overige van de uitstalkast beter te kunnen bekijken.

En toen hij dat deed had hij alle moeite om zijn zelfbeheersching te bewaren....

De jonge vrouw droeg onder den linkerarm een zeer klein, gladharig hondje, niet veel grooter dan een rat, met een fijn snuitje en schrandere oogjes, die als gitten in zijn spitse kopje schitterden.

Raffles had met zijn kennis van hondenrassen dadelijk gezien, dat hij een exemplaar, en wel een zeer schoon, van het ras der dwergpincher-tjes voor zich had.

Als het weerlicht zoo snel, drong de volle waarheid tot hem door.

Het was alsof het plotseling helder dag in zijn hersens werd.

Hij had dadelijk zijn gewone kalmte herkrengen en slenterde verder.

De bekende DUBEC-Cigaretten begonnen voor 40
jaar met eene productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 300000 per dag.

HOOFDSTUK V.

OP HET SPOOR.

Een meter of vijftig verder stond een van die fraaie auto's met een gegalonneerd chauffeur op den bok, die men in alle groote steden bij de maand kan huren.

De wagen was ledig en Raffles had spoedig begrepen, dat het voertuig tijdelijk aan de vrouw

voor het huis van den boekhandelaar behoorde.

Raffles liep door en keek intusschen scherp naar links en rechts uit.

Ongeveer vijftig passen verder bevond zich de garage van een auto-verhuurder.

Zonder de vrouw uit het oog te verliezen,

wenkte Raffles den eigenaar en zeide snel:

— Kunt gij mij op staanden voet een vlugge auto verhuren?

— Wat noemt gij vlug, mijnheer? vroeg de man.

— Een die in staat is een maand-auto bij te houden of desnoods in te halen!

— Dan kan ik u wel helpen, want ik heb een week geleden juist een prachtig wagentje gekocht, dat de negentig kilometertjes per uur loopt.

— Dat is meer dan voldoende. Geef mij een vluggen chauffeur mede en maak voort!

— Tweehonderd pond garantie, zeide de auto-verhuurder lakoniek.

Raffles vulde een cheque voor dat bedrag in en overhandigde die den auto-verhuurder, die met veel strijkages de garage inging om zijn orders te geven.

Raffles was buiten blijven staan en keek naar de vrouw.

Deze ging den boekwinkel in en kwam er even later met een klein pakje uit.

Vervolgens kocht zij nog iets in een banketbakkerswinkel en liep toen langzaam op de auto toe.

Zij steeg in, na den chauffeur eenige woorden te hebben gezegd en het voertuig reed weg.

Op hetzelfde oogenblik kwam de auto die Raffles gehoord had naar buiten rijden.

— Waarheen, mijnheer? vroeg de chauffeur, terwijl hij beleefd aan zijn pet tikte.

— Die blauwe auto daarginds in het oog houden, beval Raffles koel. En een goede fooi voor u als gij zorgt dat zij niet ontsnapt.

— Daar behoeft gij niet bang voor te zijn, mijnheer, antwoordde de man, verheugd in het vooruitzicht op een groote fooi.

Raffles stapte in, zonder zich om den steeds buigenden verhuurder te bekommeren en de auto stootte vooruit.

Zij bevonden zich nu in de Grossvenor Street.

De blauwe auto sloeg de New Bonstreet in, stak de Oxfordstreet schuin over, volgde de Wimpolestreet tot aan de Devonshirestreet en sloeg toen links om om in de Pennington Street, op den hoek van het kleine plantsoentje dat men daar vindt, stil te houden.

Al dien tijd was de huurauto achter de blauwe auto aan blijven rijden, zonder haar ook maar een seconde uit het oog te verliezen.

Toen Raffles de blauwe auto zag stil staan, tikte hij tegen de voorruit.

De chauffeur keek om.

Raffles wenkte hem om stil te staan en stapte uit.

Juist op dat oogenblik steeg ook de vrouw met het dwergpinchertje uit den blauwen wagen en ging snel het huis binnen.

Raffles betaalde den chauffeur, gaf den man een guinje extra, benevens zijn adreskaartje en beval hem zijn patroon te verzoeken daarheen de garantie-som terug te zenden.

De auto reed weg.

Met de handen in de zakken slenterde Raffles naar het huis, waarvoor de blauwe auto nog steeds stilstond.

Het was een oud, tamelijk groot gebouw.

En slechts één verdieping scheen er van bewoond te zijn.

Raffles overdacht wat hem te doen stond, toen de deur van het huis alweder openvloog en de vrouw terugkeerde, blijkbaar in groote opwinding.

Raffles had nog juist den tijd zich in een portiek te verschuilen.

De vrouw wierp de deur met een harden slag in het slot en liep op de auto toe.

— Naar White Hall, riep zij tot den chauffeur.

Zij stapte in de auto en de wagen reed snel weg.

Raffles keek de wegijlende auto na en zeide:

— Ik geloof dat ik haar dadelijk had moeten volgen! Maar er is nog niets verloren!

Zonder zich te bedenken liep hij op de deur toe en belde aan.

Geen antwoord.

Hij belde nog eens.

Het bleef stil in het groote huis.

Toen bedacht Raffles zich niet lang.

Hij haalde kalmweg een paar van zijn loopers uit zijn zak en had binnen enkele seconden de huisdeur geopend, na er zich goed van te hebben vergewist, dat er geen politie-agent in de buurt was.

— En wat de bureu betreft, zoo mompelde hij toen hij eenmaal binnen was, die zullen eerder gelooven dat de wereld vandaag vergaat, dan dat een zoo deftig gekleed heer op klaarlichten dag ergens zou inbreken! En als zij dat denken, dan kan het mij nog niet veel schelen!

Hij stond stil en luisterde aandachtig toe.

Niets deed zich hooren.

Hij keek om zich heen.

Aan het einde van de tamelijk groote vestibule, waar hij zich bevond, steeg hij een trap op naar boven.

Links bevonden zich twee deuren.

Raffles trad er voorzichtig op toe en opende ze.

Beide kamers waren geheel verlaten en er be-

vond zich geen enkel meubelstuk.

— Die lieve dame schijnt op de tweede en derde verdieping te huizen, zeide Raffles. Wij zullen eens gaan zien.

Hij haalde een revolver uit zijn zak en overtuigde zich, dat het wapen goed geladen was.

Daarop liep hij snel de trap op naar de eerste verdieping.

Achtereenvolgens opende hij drie deuren, slechts drie leege, holle ruimten gaapten hem aan.

— Dan nog maar hooger, mompelde hij in zich zelf.

Op de tweede verdieping hetzelfde resultaat.

— Een merkwaardig huis, mompelde Raffles in zich zelf. Nu kom ik, geloof ik, op de bovenste verdieping. Als ik daar niets vind, zal ik de zaak moeten opgeven; maar ik zou er wel een eed op durven doen, dat ik wel iets zal vinden.

Hij draaide aan de kruk van de eerste de beste deur.

Zij was gesloten.

Weer riep Raffles zijn loopers te hulp en binnen een paar tellen was de kamerdeur geopend.

De ongenooide gast trad binnen.

Hij bevond zich in een vertrek dat op de straat uitzag.

Het was tamelijk armoedig gemeubeld, daar er zich slechts een tafel en twee stoelen en een klein buffet bevonden.

Achter dit vertrek bevond zich een kleine alfoon, waarin een bed en een waschtafel stonden.

Op de tafel lagen eenige papieren en een spoorwegboekje.

— Wel ja, mompelde Raffles tevreden, ik geloof dat ik aan het goede adres ben. Nu, wij zullen wel zien wat we hiervan terecht brengen.

Plotseling hield hij op.

Hij luisterde opmerkzaam toe.

Een zacht gekreun bereikte zijn oor.

— Ik geloof, dat ik weet wat het is, mompelde Raffles.

Hij verliet haastig het vertrek, ging de gang door en stond nu voor de deur van een achterkamer, waarvan het raam blijkbaar op het plantsoen uitzag.

Ook hier was de deur gesloten en ook hier had Raffles haar binnen enkele tellen met zijn looper geopend.

Hij trad binnen...

Een droevig schouwspel trok zijn oog... in een hoek, uitgestrekt op een bos stroo, lag een oud man, gebonden en gekneveld.

Zijn haar was spierwit en zijn oogen staarden angstig naar den binnentredende.

Raffles snelde op hem toe.

— Jozef Norton! kreet hij.

De oogen van den grijsaard namen een verbaasde en verschrikte uitdrukking aan.

Raffles knielde naast den gebonden man neder en had spoedig de touwen los gemaakt, waarmede de ongelukkige gebonden was, en de doek verwijderd, waarmede zijn mond was toegestopt.

Twee sidderende handen werden hem toegestoken en een zwakke stem zeide op aandoenlijken toon:

— Wie gij ook zijn mocht, Sir, ik dank u uit den grond van mijn hart, dat gij mij zijt komen bevrijden! Als gij alles wist...

— Ik weet alles! zeide Raffles op ernstigen toon. Later zal ik u wel zeggen, op welke wijze ik de waarheid heb doorgrond! Kom nu maar spoedig mede... of wilt gij liever... op haar wachten...

Het gelaat van den grijsaard, zoo zacht van nature, nam een woeste uitdrukking aan.

— Dat nooit! riep hij uit, en zijn oogen fonkelden. Liever zou ik gaan bedelen, dan weder in aanraking te moeten komen met dat ontfaarde schepsel, dat een misdadiger van mij heeft willen maken!

— Dat dacht ik wel, zeide Raffles op zachten toon, terwijl hij den grijsaard, die geheel uitgeput was, hielp opstaan.

Jozef Norton keek nog altijd met denzelfden angstigen blik om zich heen.

— Weet gij zeker, dat zij er niet zijn, Sir? vroeg hij stotterend.

— Heel zeker, antwoordde Raffles geruststellend. En gij kunt gerust op mij vertrouwen!

— Dat doe ik van ganscher harte, hernam de oude man, terwijl hij zijn bevrijder innig de hand drukte. De hemel moet u hier hebben gezonden. God weet, wat de ellendeling met mij zou hebben gedaan, als ik nog langer geweigerd had.

— Wanneer is... hij... voor de laatste maal bij u geweest? vroeg Raffles.

Eergisteren nacht, heel laat, mijnheer!

En sedert dien tijd is hij niet teruggekomen?

— Neen, maar zij wel!

— Maar heeft zij dan niet gezegd, dat de onderneming geslaagd was? vroeg Raffles verbaasd.

— Wat wilt gij zeggen, mijnheer? stamelde de oude man, terwijl hij wankelend een paar schreden naar voren deed en zijn handen naar Raffles uitstak.

— Wat ik zeggen wil? riep Raffles uit. Wat anders dan dat het document gisteren gestolen is!

De oude man greep zich met beide handen in het haar.

Hij slaakte een luide kreet van woede en ontzetting en zou neergevallen zijn, als Raffles niet naar hem was toegesneld en hem had ondersteund.

— Dus toch! kreet Jozef Norton. Hij had mij wel gedreigd dat hij het zelf zou doen als ik hem niet wilde helpen, maar ik heb nooit geloofd, dat hij daartoe in staat zou zijn!

— Wees bedaard, Jozef Norton, zeide Raffles op sussenden toon, terwijl hij den ouden bode op de schouders klopte. Er is nog niets verloren!

— Maar hij zal het document verkoopen!

— Hebt gij niet gezien of... zij het bij zich had? vroeg Raffles.

De grijsaard dacht even na.

Toen verhelderde plotseling zijn blik en hij riep uit:

— Ja, nu geloof ik zeker, dat ik mij niet vergist heb! Toen zij gisteravond laat thuis kwam, had zij een klein pakje in de hand, dat zij krampachtig tegen de borst gedrukt hield. Zij wisselde een paar woorden met mij, maar ik verstond niet goed wat zij zeide — natuurlijk was zij weer half dronken, voegde de grijsaard er op minachtenden toon aan toe. Maar nu ik er nog eens over nadenk geloof ik, dat zij zeide: „alles is nu gedaan — morgen zijn wij je kwijt, oude paai!”

— Gij hebt natuurlijk niet kunnen zien, waar zij dat pakje liet? vroeg Raffles haastig.

— Neen, mijnheer!

— Nu, het kan in geen geval het huis verlaten hebben!

— Wilt gij er naar zoeken?

— Dan zou ik te veel tijd verliezen. Zij heeft het natuurlijk zeer zorgvuldig weggestopt. Neen, ik heb een beter plan! Wanneer denkt gij dat zij terugkomt?

— Over een uur hoogstens. Zij zouden samen hier eten, als ik het wel heb begrepen en daarna voor goed de vlucht nemen — natuurlijk om het document in Berlijn of Weenen aan den man te brengen!

— Goed zool! In een uur kan er veel gedaan worden. Luister goed, Jozef Norton. Gij gaat nu dadelijk naar uw huis en uw lieve vrouw en dochter geruststellen.

— Zijt gij bij haar geweest, mijnheer? vroeg de oude man, terwijl hij nogmaals de hand van den vreemden bezoeker greep. Verkeerden zij niet in vreeselijke ongerustheid?

— Dat kunt gij u wel voorstellen. Maar alles is nu voorbij! Maak maar spoedig dat gij wegkomt! Neem een huurauto en schuif de gordij-

nen dicht, want men kan nooit te voorzichtig zijn — zij mogen u vooral niet zien. Later zal u wel blijken waarom niet!

— En wat zult gij doen, mijnheer? vroeg de oude man, die als ieder ander spoedig onder den invloed was gekomen van het gezag, dat Raffles over zijn medemenschen had.

— Ik zal uw plaats innemen, mijn waarde Norton, en het edele paar hier ontvangen.

— Maar dan loopt gij groot gevaar!

— Minder dan gij denkt! Ga daar zitten, wat ik u verzoeken mag, dicht bij het venster, zoodat ik uw gelaat goed kan zien.

Onder het spreken had Raffles het blikken kistje met schmink te voorschijn gehaald, dat hem bij dergelijke gelegenheden nooit verliet en zette het voor zich op tafel neer.

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Is hier een telefoon in huis?

— Ja, mijnheer, in de kamer hiernaast. Er was er geen, maar ze hebben er dadelijk een laten aanleggen, om onophoudlijk met elkander in communicatie te kunnen blijven.

— Dat treft uitstekend!

Raffles snelde naar de voorkamer, nam de hoorn van den haak en liet zich verbinden met zijn huis in de Cromwellstreet.

— Ben je daar, Charles? ... Zoo, ben je ongeduldig? ... Alles loopt uitstekend, maar ik heb je hulp direct nodig! ... Neem de blauwe auto en kom met Henderson onmiddellijk naar de Penningtonstreet No. 17, op den hock van het kleine plantsoen! ... Ja, er is groote haast bij! ... Breng in een klein valies al mijn witte pruiken mede en een versleten zwarte jas. En ten slotte... wapen je en neem een tweestel handboeien mee! ... Of ik iets ontdekt heb vraag je? Beste Charles, het geheim ligt geheel ontsluit voor mij! Haast je, want de tijd dringt... je moet over twintig minuten hier zijn.

Raffles hing den hoorn weder aan den haak en keerde naar het achtervertrek terug.

Hij trok zijn jas en vest uit, ontdeed zich van zijn boord, nam den kleinen spiegel voor den schoorsteenmantel weg en plaatste die voor zich op tafel en begon zich zorgvuldig te schminken, telkens naar het door zorgen verbleekte gelaat van zijn model ziende.

Een kwartier verstreek.

Tot zijn groeiende verbazing zag Jozef Norton, die geen woord had durven spreken, een dubbelganger ontstaan.

Eindelijk kon hij zich niet langer inhouden.

Toen Raffles, die nu nog slechts een pruik behoefde op te zetten, van zijn stoel opstond, trad

de oude man op hem toe en greep zijn beide handen.

— Ik weet niet, mijnheer, zeide hij met sidderende stem, wat u er toe gebracht heeft, u in zulk een groot gevaar te begeven! Ik weet ook niet, hoe gij alles ontdekt hebt. Maar wilt gij mij tenminste niet uw naam zeggen, opdat ik u later steeds in dankbaarheid kan gedenken.

Raffles schudde ernstig met het hoofd.

— Waartoe zou het dienen u mijn naam te zeggen, brave Norton? vroeg hij. Laat het u genoeg zijn, dat een oprecht Brit u bevrijd heeft, een Brit, die het zijn plicht achtte alles in het werk te stellen om de bedrivers van dien schandelijk diefstal in handen te krijgen, en maak nu spoedig dat ge wekomt.

Hij nam den hoed van den ouden man, die in een hoek lag, drukte hem dien op en duwde hem met zachten drang het vertrek uit.

Nog aarzelde Norton.

— Maar kom ons dan tenminste persoonlijk

mededeelen of uw onderneming geslaagd is, mijnheer! drong hij aan, terwijl hij zijn oude trouwe oogen smeekend op het gelaat van zijn bevrijder vestigde.

— Dat wil ik gaarne doen, beste Norton, hernam Raffles, terwijl hij den grijsaard op den schouder klopte. En ga nu!

Nogmaals drukte Norton zijn onbekenden redder de hand en liep toen snel de trap af.

Even later hoorde Raffles de voordeur dichtslaan.

Hij begaf zich naar de voorkamer en ternauwernood bevond hij zich daar of hij hoorde het geraas van een naderende auto.

— Dat moet de blauwe wagen zijn, mompelde hij in zich zelf, ik zou op een kilometer afstand het geraas van zijn motor herkennen.

Hij keek voorzichtig tusschen de dikke vitrages door op straat.

De blauwe auto stond voor de deur stil.

De DUBEC-Cigaretten zijn het succes der Turksche
Cigaretten-Industrie in Nederland.

HOOFDSTUK VI.

GEVANGEN.

Raffles snelde de trappen af en opende de deur, zorgdragende dat men hem van de straat af niet kon zien.

Brand wipte naar binnen met een klein valies in de hand.

De beide mannen begroetten elkander met een korten, krachtigen handdruk.

— Moet Henderson wachten? vroeg Brand op zachten toon.

— Ja, maar hij mag hier niet in de straat blijven staan. Zeg hem dat hij de auto om den hoek van de eerstvolgende dwarsstraat rijdt en dichtbij in een portiek gaat staan, zoodat hij deze deur in het oog kan houden. Zoodra hij daar een man en een vrouw ziet binnengaan, moet hij onmiddellijk met de auto weder komen voorrijden. Vlug wat!

Brand bracht het bevel over en de chauffeur Henderson reed met de auto weg.

Brand trad weder binnen en sloot de deur.

— Hoe ben je hier in 's hemelsnaam binnen gekomen? vroeg hij verbaasd.

— Met een looper, antwoordde Raffles lakoniek.

— Is dit huis dan onbewoond?

— Op het oogenblik woon ik er en voor dien werd het bewoond door Jozef Norton!

— Brand slaakte een kreet van verbazing.

Jozef Norton, zeg je! De bode van het ministerie?

— Niemand anders! Maar laten wij eerst naar boven gaan, ik moet de pruik nog opzetten. Daar zullen wij verder afspreken. Er is nu geen

tijd te verliezen, want zij kunnen ieder oogeblik komen.

— Maar wie dan toch? riep Brand ten top-punt van verbazing uit.

— De man die het document gestolen heeft en zijn minnares!

— De secretaris! kreet Brand.

Raffles, die reeds de trap was opgelopen, wendde zich half om en wierp Brand een eigenaardigen blik toe.

— Ik geloof dat je je vergist, was alles wat hij zeide.

Het volgende oogeblik bevonden zij zich op de kamer, waar de oude Jozef Norton veertien dagen gevangen had gezeten.

Het eerste wat Raffles deed, was met behulp van zijn looper de deur weder zorgvuldig sluiten.

— Wat doe je? vroeg Charles verbaasd. Sluit je ons op?

— O, tijdelijk maar! Zij zullen ons spoedig genoeg komen bevrijden.

Raffles had het valiesje geopend en paste nu eenige pruiken, tot hij er een gevonden had, die naar zijn zin was.

Hij geelk nu op Jozef Norton als de eene druppel water op de andere.

Brand was op een stoel gaan zitten en keek hem met stomme verbazing aan.

— Zou je me nu niet eindelijk eens willen zeggen, wat dit alles beteekent? vroeg hij ten slotte.

— Heel graag, beste Charles, want ik kan me je ongeduld heel goed voorstellen, antwoordde Raffles glimlachend. Vraag dan maar op!

— Ik ben blij, dat je mij daartoe verlof, geeft, want anders zou ik zeer zeker binnen vijf minuten in mijn ongeduld gestikt zijn, zeide Brand. Ten eerste dan: wat is dit voor een huis?

— Een onbewoond huis van drie verdiepingen, waarvan alleen het derde gemeubeld is en dan nog maar heel schraal! De voorkamer ziet uit op de Pennington Street, de achterkamer, zooals je ziet, op een plantsoen. Deze kamer was dan ook uitstekend geschikt voor gevangenis.

— En wie werd hier gevangen gehouden?

— De oude Jozef Norton!

— Door wie?

— Door zijn dochter!

Brand keek zijn vriend aan, alsof hij aan diens verstand twijfelde.

— Door zijn dochter? herhaalde hij toonloos. Woont die dan niet bij zijn vrouw?

— Zeker, maar de dochter die hem hier gevangen hield, was niet dezelfde!

— Maar wie was het dan? riep Brand.

— Een dochter uit zijn eerste en waarschijn-

lijk onwettig huwelijk! Een van die creaturen die letterlijk voor de zonde zijn voorbestemd, die van huis wegloopen en op het hart van haar ouders trappen.

— Maar hoe weet je dat alles?

— Ik weet het niet, Charles — ik combineerde het slechts. Eenvoudig door zuiver te redeneeren moest ik tot de conclusie komen, dat de opzichtig gekleede vrouw, waarmede men den ouden Jozef Norton in een café had gezien, onmogelijk iemand anders kon zijn dan een familielid, en nog wel een die hem zeer na in den bloede bestond. Het is het ongeluk van Baxter en consorten, die in hun theorieën zitten vastgegroeid, dat zij nooit rekening houden met het verleden van hun man, en zelfs het onzinnigste van hem aannemen, als dat eenmaal in hun kraam te pas komt. Tracht je jezelf er eens in te denken, dat een man als Jozef Norton, die dertig jaren lang zeer gelukkig getrouwd is, die een volwassen, lieve dochter heeft, zoo maar eensklaps met de eerste de beste lichtekooi aan den haaf gaat!

— Men ziet het toch wel eens meer gebeuren!

— Nooit in dien stand der maatschappij, Charles! Nooit! En zelfs al ware het wel zoo, dan zou zijn vrouw toch eenige verandering in zijn verhouding hebben moeten opmerken! Zoo iets komt toch niet eensklaps als een bom uit de lucht vallen! En juist het feit, dat dit wel geschiedde, bracht mij op het goede spoor.

— Maar hoe heb je dit huis uitgevonden?

— Heel eenvoudig. . . door een juffrouw met een hondje achterna te loopen.

— Een juffrouw met een hondje? En dat was dus. . . .

— De verloren dochter van Jozef Norton — om het zoo maar eens te zeggen!

— Dacht je Jozef Norton hier te vinden?

— Ik hoopte het maar ik verwachtte het niet. Ik liet haar eerst weer het huis uitgaan, wandelde toen kalm naar binnen, snuffelde eens rond, hoorde zacht kreunen en vond hier den armen man gebonden en gekneveld.

— Zou het document hier in huis zijn?

— Ik weet het niet! Maar ik geloof het wel! In ieder geval zal het edele paar mij wel op de hoogte brengen.

— Wat ben je nu van plan?

— Dat zul je wel begrijpen. Ik zie daar een prachtige muurkast, waarvan de deur half openstaat. Daar verberg je je in en je komt te voorschijn, als ik fluit. Je kent het geluid van mijn zilveren fluitje wel, denk ik!

— Dat zou ik meenen! En dan?

— Wel, dan zal een weinig gezwaai met je revolver wonderen verrichten, denk ik.

— Maar nu heb je mij nog heelemaal niet verteld wie de dader is? riep Brand plotseling uit.

— Heb je dat dan zelf niet begrepen? riep Raffles op afkeurenden toon. Dan moet je tot je straf wachten, tot hij zich zelf komt aanmelden. Stil eens, ik geloof waarlijk, dat ik daar al een auto hoor aankomen.

Inderdaad was in de verte het gesnor van een huurauto hoorbaar.

— Gauw in de kast, beval Raffles, en neem die tasch en dien schminkrommel mee.

Brand pakte de pruiken en het overige snel in het valies, sloot het en wierp het in de geheel ledige kast.

Daarna nam hij den sleutel uit het slot en stak dien aan den anderen kant.

Nadat hij was binnengetreten, trok hij de deur tot op een kier dicht.

Raffles had in dien tusschentijd zijn kleeren weer aangeschoten en daaroverheen een oude, zwarte jas aangetrokken, die veel overeenkomst vertoonde met die, waarin Jozef Norton was gehuld geweest.

Daarna nam hij het touw, waarmede de oude bode gekneveld was, en legde dit eenvoudig los over zijn beenen en borst heen, nadat hij in een hoek bij het raam was gaan zitten, waar hij Jozef Norton gevonden had en den zwarten doek voor zijn mond had gebonden.

Het was geen oogenblik te vroeg.

Nauwelijks lag hij daar of hij hoorde het luid getoeter van een autohoorn en eenige seconden later werd de straatdeur geopend en weder dicht geworpen.

Weer klonk de hoorn en de auto reed weg.

Er kwamen schreden de trap op.

Alle zenuwen van Raffles en van Brand in de kast waren gespannen.

Twee menschen gingen achter elkaar de voorkamer binnen en voerden daar een gesprek in een vreemde taal, die Raffles spoedig als Turksch herkende.

Vijf minuten verliepen.

Toen naderden er weer schreden.

Er werd een sleutel in het slot van de gangdeur gestoken en daarna werd de deur opengesmeten.

Er trad een man binnen, die regelrecht op den gewaanden Jozef Norton toeliep en hem ruw tegen de beenen schopte.

— Het wordt je tijd om heen te gaan, waarde schoonvader, riep de man op spottenden toon. Ons doel is bereikt, we hadden je hulp niet noodig!

— Daar is het document, oude, riep hij. Wij vertrekken over twee uur, en vannacht twaalf,

als wij reeds veilig en wel op het vasteland zijn, zal een van mijn handlangers je komen bevrijden!

Weer schopte de man den grijsaard ruw tegen het been.

— En wat zeg je er nu van, Jozef Norton, dat ik het document zonder jouw hulp zoo handig heb weten te stelen?

Treiterend kwam hij vlak voor den gebonden man in den hoek staan en zwaaide de enveloppe vlak voor zijn gelaat heen en weer.

Maar het antwoord, dat hij op zijn vraag kreeg, was een geheel ander, dan hij waarschijnlijk verwacht had.

Er kwam een krachtige hand achter den rug van den gewaanden grijsaard te voorschijn, die bliksemsnel de enveloppe vastgreep, en dadelijk daarop een tweede hand, die een revolver van zwaar kaliber omvatte, en waarvan de loop met noodlottige juistheid op het voorhoofd van den documenten-dief was gericht.

Er werd geen woord gesproken.

De beide mannen keken elkander aan — en dat was ruim voldoende.

In de oogen van den dief lag ontzetting, en haat en woede — in die van Raffles niets dan een bevel, waaraan niet te ontkomen viel.

Een krachtige ruk en hij hield het document in de hand.

En toch was de partij toch bijna nog verloren geweest.

Raffles trok den doek van zijn mond, en wilde vlug overeind springen.

Hij verwarde zich echter in het dikke touw, dat hij zelf om zijn beenen had geslingerd, struikelde — viel!

De revolver viel hem uit de hand toen hij poogde zijn evenwicht te bewaren.

Dadelijk was de andere als een tijger op hem toegevlogen.

Hij liet zich boven op den gevallen neerploffen en greep de enveloppe.

Met de andere hand trok hij zijn revolver.

Maar voor hij van het wapen gebruik had kunnen maken, vloog de kastdeur open, tegelijk echter met de deur van de kamer.

Een vrouw vloog naar binnen en had onmiddellijk den toestand overzien.

Zij nam haar medeplichtige de enveloppe uit de hand, die hij haar toestak, en zou, daar zij het dichtst bij de deur stond, gevluht zijn en de deur op slot hebben gedraaid, als niet Brand met buitengewone tegenwoordigheid van geest een stoel had gegrepen en die voor de voeten van de vluchtende vrouw had geslingerd.

Zij slaakte een kreet als een gewonde tijgerin en viel voorover.

De volgende seconde was de strijd beslist.

Brand greep den man, met wien zijn vriend nog worstelde bij den pols van zijn rechterarm en draaide dien zoodanig om, dat de man met een schreeuw van pijn zijn wapen liet vallen.

Het volgende oogenblik had Raffles zich omgewenteld en het touw om de beenen van zijn tegenstander geslagen.

Daarna greep hij hem in de borst, en kwakte hem als een zak vuil goed in de hoek van het vertrek.

De vrouw was weer overeind gekrabbeld en wilde opnieuw wegsnellen, maar zij werd spoedig overmeesterd en geboeid.

Het is onmogelijk den blik van doodelijken haat te beschrijven, dien het schepsel den beiden indringers uit haar gitzwarte oogen toewierp.

Raffles klopte zich bedaard het stof van de kleeren, trok de oude jas uit en zeide tot Brand, terwijl hij zijn witte pruik afzette:

— En bekijk nu dat heerschap maar eens goed, beste jongen!

Brand wierp een blik op den man, die met achterovergebogen hoofd in een hoek op den grond zat.

— Blackstone! kreet hij.

Inderdaad, het was de bode van het Ministerie!

— En die vrouw is dus? . . . zoo wendde hij zich tot zijn vriend.

— De ontaarde dochter van onzen braven Jozef Norton, antwoordde Raffles. Hoe het schepsel heet, weet ik niet, maar daarin stel ik ook weinig belang. Wij zullen haar naam in de rechtbankverslagen wel te lezen krijgen.

Raffles had de enveloppe met het kostbare document van den grond opgeraapt, zich overtuigend dat het zegel nog ongeschonden was, en het in zijn binnenzak gestoken.

Daarop wendde hij zich tot de vrouw, die doodsbleek en met oogen die als kolen vuur gloeiden, in den versten hoek van het vertrek was teruggeweken en zeide op ernstigen toon:

— Dat gij als Engelsche vrouw aan een buitenlandsche mogendheid dit stuk hebt willen verkoopen en aldus uw vaderland groote schade berokkenen, dat is erg genoeg. Maar dat een dochter den man die haar het aanzijn heeft geschonken, tot die misdaad tracht over te halen en hem als een wild beest opsluit als hij weigert — daarvoor zou ik u, als ik iets te zeggen had, gaarne aan de galg helpen!

Hij wierp het schepsel een verachtelijken blik toe en draalde zich op zijn hielen om, teneinde

zijn gelaat van de laag schmink te ontdoen en weder het mom van Lord Aberdeen aan te nemen.

Binnen een kwartier was de verandering voltrokken.

— Charles, ga eens zien, of Henderson reeds met de auto voor de deur staat, zeide hij, terwijl hij uit voorzorg zijn revolver ter hand nam.

Brand verliet het vertrek, liep naar de voorkamer en keek uit het raam.

De groote blauwe auto stond reeds voor de deur.

— Wij komen aanstonds, Henderson! riep Brand uit het raam.

Hij liep snel weder naar de achterkamer en riep:

— Alles is klaar voor het vervoer van die heerschappen.

— Wees dan zoo goed, met mij mede te gaan, zoo wendde Raffles zich tot de beide misdadigers. En ik waarschuw u, geen poging tot vluchten te doen, want het zou u berouwen. Gij kent mij niet, anders zoudt ge weten, dat ik geen penny geef om het leven van ellendelingen, zooals gij! Ga jij voor, Charles!

Schoorvoetend verliet het misdadigerspaar het vertrek.

Langzaam ging de zonderlinge optocht de trap af.

Toen zij in de vestibule waren aangekomen, opende Brand de deur.

Een voor een liepen de misdadigers met gebogen hoofd snel over het trottoir naar het portier van de auto, dat Henderson snel had geopend.

Ofschoon de brave chauffeur in de verste verte niet begreep wat er gaande was, toonde zijn gladgeschoren gelaat niet het minste spoor van verbazing.

Voor hem was alles wat zijn meester deed welgedaan.

Brand nam tegenover het geboeide paar plaats met zijn revolver in de vuist.

— Waar moet dat vrachtje heen gebracht worden, mylord? vroeg Henderson, voor hij weder achter zijn stuurwiel plaats nam.

— Naar Scotland Yard! beval Raffles.

Hij nam naast Charles Brand in de groote auto plaats, die in allerijl naar het hoofdbureau van politie reed.

Een half uur later stond hij voor het groote gebouw stil.

Een paar agenten kwamen toesnellen.

Een hunner opende het portier en keek verbaasd naar de geboeide menschen.

— Een hunner kende lord Aberdeen goed en vroeg:

— Wat zijn dat voor snuiters, mylord.

— Dat zijn de dieven van het geheime document, mijn goede man, antwoordde Raffles kalm. Breng hen maar spoedig heen.

— Mag ik mijnheer en mevrouw verzoeken uit te stappen? kwam de agent met een spottend uitnodigend gebaar.

Bleek van woede stapten Blackstone en zijn minnares uit de auto.

Zes agenten namen hen in hun midden en traden het groote gebouw binnen.

Raffles en Brand volgden hen op den voet.

Voor de kamer van Baxter aangekomen, verzocht Raffles verlof het eerste met zijn vriend te mogen binnegaan, hetgeen men hem gaarne toestond.

Hij klopte en opende de deur.

Baxter zat achter zijn bureau, als gewoonlijk bezig met sigarenrooken en niets doen.

Zoodra hij den bezoeker herkende, stond hij eerbiedig op en stak Raffles de hand toe:

— Dat is de derde keer, dat ik vandaag het genoeg heb u te zien, mylord! riep hij uit. Mag ik hopen, dat dit een gunstig teken is?

— Ik geloof het wel, mijnheer Baxter! antwoordde Raffles. Ik heb namelijk de daders van den roof van het kostbare document bij mij!

Als men Baxter gezegd had, dat de wereld over een kwartier zou vergaan, zou hij nauwelijks meer hebben kunnen verschrikken.

— Meent gij dat, mylord? vroeg hij, terwijl hij een angstigen blik naar de deur wierp, alsof hij vreesde, daaruit aanstonds een geheel leger boosdoeners te zien verschijnen.

— Ik ben niet gewoon met dergelijke dingen den spot te drijven, mijnheer, antwoordde Raffles koel.

— Dus, gij zijt geslaagd? vroeg de hoofdinspecteur, die aan zulk een geluk nog niet scheen te gelooven.

Als eenig antwoord wenkte Raffles de agenten, die voor de deur waren blijven staan.

De mannen traden binnen, met Blackstone en zijn minnares in hun midden.

Dadelijk herkeeg Baxter zijn moed, toen hij zag, dat de daders slechts twee in getal waren.

— Zoo, gij uitschot der maatschappij! schreeuwde hij. Heb ik u eindelijk beet?

— Ten eerste behoeft gij niet zoo te schreeuwen, mijnheer, zeide Blackstone ijskoud, en ten tweede geloof ik, dat niet gij, maar die heer daar, ons heeft gesnapt! Dat maakt nog al eenig verschil, zou ik meenen!

Baxter was zoo overbluft door dezen uitval, dat hij zich op zijn stoel liet neervallen en met open mond naar den man keek.

Raffles maakte een eind aan het stilzwijgen, door droog op te merken:

— Het spreekt vanzelf, dat niet ik, maar mijnheer Baxter de eigenlijke ontdekker is — hij is van de politie en ik niet.

Baxter keek hem dankbaar aan en vroeg vriendelijk:

— Kan ik nog iets voor u doen, mylord?

— O ja! Gij kunt mij een bewijs medegeven, voor het huis van bewaring, waar men dien armen Mortimer gevangen houdt, zoodat ik hem dadelijk kan gaan bevrijden!

— Ik zal u onmiddellijk een bevel medegeven, om hem in vrijheid te stellen, mylord!

— Maar zoudt gij niet eens eerst aan deze menschen vragen, of zij werkelijk de misdaad bedreven hebben? vroeg Raffles ironisch. Ik kon u wel eens bedriegen!

— Eigenlijk hebt gij gelijk! Maar ik vertrouw u immers volkomen. Enfin — als gij er op staat!

Hij wendde zich tot den bode en zeide streng:

— Bekent gij, het document te hebben gestolen?

— Dat beken ik — en tevens — dat mijnheer Mortimer er part noch deel aan heeft, antwoordde Blackstone.

— Mooi zoo! riep Baxter zegevierend uit. Dan zal ik u dadelijk het bewijs geven, mylord!

Hij ging voor zijn schrijftafel zitten en vulde een formulier in, dat hij Raffles overhandigde.

Een paar minuten later hadden de beide vrienden het gebouw van Scotland Yard weder verlaten, en waren de documenten-dieven veilig achter slot en grendel geborgen.

Toen zij weder in de auto zaten slaakte Raffles een diepen zucht van verlichting.

— Ben je zoo verheugd, dat je de zaak hebt afgedaan? vroeg Brand lachend.

— Dat niet, het was spannend genoeg en ik beklaag mij dezen dag niet!

— Waarom zuchtte je dan zoo opgelucht?

— Omdat die vreeselijke Baxter mij de vreugde bijna weer zou doen bederven. Het is een bezoeeking met dien koning der ezels te moeten spreken over dingen die ver boven zijn begrip gaan.

— Dat kan ik denken.

— En toch meent de man nu in vollen ernst, dat hij zelf de eigenlijke ontdekker van de daders is!

— Geen wonder! Jij hebt het hem ook zoo ingepreut! Maar eerlijk gezegd, verwondert het mij van Sullivan wel een weinig, dat hij niet beter heeft weten te doen!

— Verwijt het hem niet! Ook die schrandere beambte is vastgeroest in de langzame, oude

manier van onderzoek. Zonder een stapel pape-rassen en fiches en misdadigersalbums gaat het nu eenmaal bij Scotland Yard niet. Mijn groot voordeel was, dat ik geheel onbevooroordeeld tegenover deze zaak stond — en logisch dacht!

Ondertusschen had de auto snel den korten afstand tusschen het hoofdbureau van politie en het huis van bewaring afgelegd.

Raffles en Brand stapten snel uit en de eerste toonde den soldaat, die voor de zware poort op wacht stond, zijn visitekaartje en de machtiging van den hoofdinspecteur.

Dadelijk werd de groote poortdeur voor de bezoekers geopend en stapten zij de sombere binnenplaats der gevangenis op.

Een portier geleidde hen naar den directeur, een eerwaardig grijsaard, met 'n vriendelijk ge-laat en zachte blauwe oogen, aan wien Raffles, na de eerste plichtplegingen, zijn legimitaties ter hand stelde.

De directeur las de stukken door en zijn trek-ken verhelderden zich.

Hij stak Raffles zijn breede blanke hand toe en zeide:

— Ik heb nooit anders gedacht, mylord, dan dat die jonge man hier door een misverstand te-recht moest zijn gekomen! Ik heb nog getracht hem aan het praten te krijgen, maar hij verkoos mij geen antwoord te geven.

— Ik geloof de reden daarvan wel te kennen, Sir, zeide Raffles met een fijn glimlachje. Hebt gij er iets tegen, dat ik zelf den gevangene zijn bevrijding mededeel?

— Dat mag ik u tot mijn spijt niet toestaan, daar de voorschriften luiden, dat de directeur dit persoonlijk moet doen, maar ik heb er vol-strekt niets tegen, dat gij met hem vertrekt. Ik zal hem hier brengen!

— Dat is alles, wat ik verlang, mijnheer, her-nam Raffles.

De directeur verliet het vertrek.

Tien minuten later werd de deur weder geo-pend.

De secretaris trad binnen, zichtbaar innig verheugd, maar uiterlijk kalm.

De directeur volgde hem.

Mijnheer, zeide de grijsaard, terwijl hij op Raffles wees, ziehier de man, die u is ko-men bevrijden en aan wiens snel handelen gij uw rehabilitatie te danken hebt — lord William Aberdeen, wiens naam gij ongetwijfeld herhaal-delijk hebt hooren noemen!

— Inderdaad, mijnheer! zeide de secretaris.

Hij trad op Raffles toe, greep zijn hand, die hij krachtig drukte en vervolgde:

— En al had ik van dien naam nooit gehoord,

dan zou ik hem van stonde af aan nimmer meer vergeten — gij hebt mijn eer gered!

— Kom, gij zwaait mij te veel lof toe, mijn-heer! zeide Raffles.

— Te veel? riep de jonge man uit. Gij moet een toovenaar zijn, dat gij dit alles in minder dan een dag hebt weten op te lossen, zooals mijnheer de directeur mij zeide.

— Nu, laat ik een toovenaar zijn, hernam Raffles glimlachend. Kunt gij nu dadelijk mede-gaan naar het ministerie? Ik heb het document bij mij — misschien wilt ge het zijne Excellentie wel zelf overhandigen!

Een warme handdruk was het eenige ant-woord.

De drie heeren namen afscheid van den vrien-delijken directeur, nadat de secretaris de wei-nige formaliteiten vervuld had en begaven zich naar de auto.

— Naar het Ministerie van Oorlog! riep Raf-fles den chauffeur toe.

Zoodra zij op weg waren zeide de secretaris op ontroerden toon:

— En nu moet gij mij zeggen, mylord, wat u en uw vriend toch bewogen kan hebben, u mij-ner aan te trekken.

— Maar dat was zeer eenvoudig, mijnheer! antwoordde Raffles. Ik wist een uur, nadat ik het vloeiblok had gezien, waarop gij den be-wusten brief had gedroogd, dat gij volmaakt on-schuldig waart. En zou het dan niet mijn plicht zijn geweest, u onmiddellijk te gaan bevrijden?

De jonge man kleurde hevig en keek den an-der schuw aan.

— Waarom dacht gij — als ik het vragen mag — dat ik onschuldig moest zijn, mylord? vroeg hij zacht.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer. En moge het u een les zijn, om voortaan zulke ge-vaarlijke minnebrieven niet weder op een versch vloeiblad te drogen. Toen de politie het woord „doc... tusschen 1 en 2... ik zal zwijgen al...” las, meende zij dadelijk, in u den schul-dige te moeten zien. Maar ik gaf mij de moeite ook eens een andere mogelijkheid uit te werken. Ik ken alle ministers en staatssecretarissen — en hun vrouwen, waaronder er vrij wat jonge en schoone zijn! O, gij behoeft niet zoo angstig te kijken — ik zweer u, dat mijn vriend en ik geen woord zullen loslaten over wat ik te weten kwam. Welnu, een der leden van het kabi-net woont in Dockyard Lane... zijn vrouw is zeer jong en zeer bevallig... gij hadt een af-spraak tusschen 1 en 2 met die vrouw... van-daar uw zenuwachtigheid en haast... en dat gij, als man van eer, beloofdet te zwijgen, sprak van

zelf. Dat alles bedacht ik in zeer korten tijd. Ik vond mijn vermoeden bevestigd, toen ik 't vloei-blad op het politiebureau onder de loupe bekeek, want achter de drie letters D o c zag ik duidelijk een k en den neerhaal van een y. Van een document was dus geen sprake en ik begreep, dat gij met de zaak niets uitstaande had, en alleen als een dapper, edelmoedig man, gezwegen had, omdat gij de vrouw niet wildet compromitteren, die haar eer in uwe handen had gelegd. Ik stel uw handelwijze bijzonder hoog, mijnheer!

De jonge man had het hoofd gebogen gedurende deze verklaring.

Nu hief hij het op en er schitterden tranen in zijn donkere oogen.

Hij stak Raffles de hand toe en zeide op gesmoorden toon:

— Al had men mij veroordeeld, ik zou haar niet hebben verraden! Ik dank u, mylord!

Op dat oogenblik hield de auto voor het Ministerie stil.

Raffles overhandigde den secretaris de gezegelde enveloppe, en nu snelden zij de marmere trappen op.

De bode, die op de gang heen en weer liep, diende hen aan, en weer stonden zij voor den Minister van Oorlog, wiens bleek gelaat diepe rimpels vertoonde.

Verrast keek deze op toen hij ook den secretaris zag binnentreden.

— Gij? riep hij verbaasd uit en zijn trekken begonnen zich te ontspannen, zijn oogen glansden. Gij zijt dus —

— Onschuldig, Uwe Excellentie! riep hij met trillende stem. Zie hier het document, ongeschonden, zooals Lord Aberdeen het heeft weten terug te vinden — op welke wonderbare wijze dat weet ik nog niet, en ik hoop het nu uit zijn mond te vernemen!

De minister had het document met trillende vingers aangenomen. Nu trok hij haastig de enveloppe stuk en beschouwde den inhoud.

— God zij geprezen, mompelde hij, met tranen van dankbaarheid de hand van den lord in de zijne knellend. Gij hebt uw land een zeer grooten dienst bewezen, mylord!

— Dat was mijn plicht, Excellentie, zeide Raffles eenvoudig.

— Maar wilt gij ons niet zeggen, op welke wijze gij het raadsel hebt weten op te lossen?

— Zeer gaarne.

— Neemt dan allen plaats, heeren, als ik u verzoeken mag, zeide de minister.

Allen gingen zitten en Raffles begon:

— Over het vloei-blok praten wij niet meer,

als gij het goed vindt. Gij zult wel begrijpen, Excellentie, dat die half uitgewischte woorden door de politie totaal verkeerd zijn uitgelegd!

— Ik vermoedde het half, zeide deze glimlachend, terwijl hij zijn secretaris de hand toestak.

— Ik had dat dadelijk ingezien, en zocht den dader elders. Gij zeidet mij, dat een der boden pas veertien dagen in dienst was. Zijn getuigschriften waren weliswaar uitstekend, maar daaraan hecht ik uit beginsel al zeer weinig — zij kunnen nagemaakt of gestolen zijn. Toen deeldet gij mij mede, dat de deur een week geleden door een nieuwe vervangen was, omdat de oude door onhandige kruiers vernield was.

— Inderdaad!

— Nu, dat kwam mij zeer verdacht voor. Het document was weg, dat stond vast, en het moest in zeer korten tijd gestolen zijn, ongeveer in 30 seconden, tijdens welke gij met uw secretaris in gesprek waart. Daar alles echter dicht en goed gesloten was, daar ik aan het plafond of in de vloer niet de minste opening kon ontdekken, daar het raam gesloten en de muur onbeklimbaar is zonder een zeer hoogen ladder, zoo bleef alleen de gangdeur over. Daar moest dus iets bijzonders aan die nieuwe deur zijn — en dat is het ook!

Raffles stond snel op en liep naar de deur toe. Met de punt van zijn schoen schopte hij zoo lang langs den onderkant van het paneel, tot hij een soort deurtje, cirkelrond en ongeveer 8 c.M. in doorsnede, opentrapte.

De minister en Mortimer slaakten een kreet van verbazing en Brand keek verwonderd toe, ofschoon hij wel iets dergelijks verwacht had.

— Dit luikje is met een scharnier van sterke zijde bevestigd, en zoo nauwkeurig passend gemaakt met schuine randen, dat slechts een zeer scherp oog het kon ontdekken. De dief had handlangers en dezen vernielden de vorige deur en vervaardigden deze nieuwe.

Maar waartoe diende dan dat luikje, riep de minister uit.

— Om er den dief door te laten!

— Den dief?

— Ja, een klein, gladharig dwergpinchertje, gedresseerd om het document van uw tafel te halen. Daartoe had de dief de kamer hierboven juist zoo ingericht als deze, wat mij dadelijk opviel. Op de tafel lagen eenige papieren en mijn vergrootglas toonde mij den beet van kleine hondentandjes. In de deur was hetzelfde luikje aangebracht — kortom: de kamer was een getrouwe kopie van dit vertrek en daar werd het hondje met bewonderenswaardig geduld afgericht! Hij

snelde van het luikje naar de tafel, nam het papier tusschen de tanden en bracht het tot aan het deurtje, waar de dief het hem afnam. Dat alles duurde zeker geen tien seconden!

Iedereen had met stomme verbazing toege-
luisterd.

— Maar het fluiten, mylord, het fluiten en de spreekbuis! riep de secretaris uit.

— In de kamer hierboven vond ik het goed verstopte uiteinde van een buis, en — —

Raffles trad snel op het bureau toe, en bekeek de spreekbuis aandachtig, die langs den buitenmuur van het vertrek liep. Hij sloeg het vloer-
kleed dicht bij den muur om en riep zegevierend:

— En hier is de buis gesplitst en gaat zij verder naar boven. De buis is niets anders dan een eind gaslang, door 't kleed bedekt! Het spreekt van zelf, dat al dit werk verricht moest zijn door iemand, die hier vaak aanwezig is en zoo moest mijn achterdocht wel gevestigd worden op den nieuwen bode.

— En — hij was het? vroeg de minister ademloos.

— Ja, Excellentie! Blackstone is de schuldige! Hij en zijn medeplichtige bevinden zich reeds in

arrest. Het zal u genoeg doen te vernemen dat dien kerel geen Engelschman is, maar een Turk, die hier reeds jaren moet wonen en onze taal onberispelijk spreekt!

— En nu verhaalde Raffles in korte woorden het einde van zijn avontuur.

— Die arme Jozef Norton zal zich nu wel tweemaal bedenken, alvorens hij zich weer inlaat met het ellendige wijf, dat zijn dochter is, en dat hij soms in lange jaren achtereen niet te zien krijgt.

Toen heerschte er eenigen tijd diep stilzwijgen.

Eindelijk stond de minister op en greep de hand van den Grooten Onbekende:

— Mylord! Gij hebt bewijzen gegeven van een ongelooflijk doorzicht en een combinatietalent, zooals onze beste politiepeurders zich dat mochten wenschen! zeide hij op ernstigen toon. Ik dank u uit naam der geheele regeering voor den grooten dienst, dien gij uw land bewezen hebt!

— En mij — — voegde de secretaris er op innigen toon aan toe.

De volgende aflevering bevat:

Het geheim van Hamperton.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885